

စေတနာရဲ့ တံဆိပ်

မင်းခိုက်စိုးစန်

Typing - ဇူဝင်ဦး

<http://mmteashop.com>

မှ တင်ဆက်သည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတန်ရဲ့တံဆိပ်

စာမူခွင့်ပြုချက်
၅၀၁၀၇၅၀၈၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်
၅၀၁၁၄၇၁၀၁၁

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ် ၂၀၁၁ ခုနှစ်
အုပ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

စေတန်ရဲ့တံဆိပ် / မင်းခိုက်စိုးစန်။ -ရန်ကုန်၊ ၈၉၅.၈၃

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၄၉-စာ၊ ၁၈.၅ x ၁၃.၅ စင်တီ။ (၁) စေတန်ရဲ့တံဆိပ်

မာတိကာ

- ၁။ ကူညီညာဝိုင်းလို့ မှိုင်းမစေ
- ၂။ ဆူးရစ်သရဖူနဲ့ မြို့
- ၃။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကိုရိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်
- ၄။ အပုပ်အသိုးကောင်များ
- ၅။ စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်
- ၆။ ဆေးစိမ်ထားသော အလောင်းကောင်များ
- ၇။ ကျောရိုးမဲ့တဲ့ စိတ်နဲ့ဆောင်း
- ၈။ သင်သိသမျှ ဖြည့်စွက်ထည့်သွင်း ရေးသားပါ

ကုညီညာဝိုင်းလို့ မိုင်းမဝေ

(၁)

အဘကံဟာ ရိုးလွန်းလို့ "အ" တယ်ပဲ ပြောရမလား မသိဘူး။ ဘာကိုမဆို ယုံလွယ်တော့တာ။ ရွာတောင်ဖျားက ထိန်ပင်မှာ သရဲကြီးရှိတယ်လို့ ပြောရင်လည်း ယုံတာပဲ။

တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ် ဆိုတာလည်း ယုံတာပဲ။

ဘယ့်နယ့်ဗျာ... ဆိုရှယ်လစ် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေး အောင်ရမည်လို့ ပြောတာကိုတောင် ယုံသေးတာ...။

အဘကံ ကိုယ်တိုင်က သူများတွေအပေါ် တစ်ခါမှ မဟုတ်တာ မလုပ်တဲ့သူဆိုတော့ ဘယ်သူမဆို သူ့လိုချည်းပဲလို့ အောက်မေ့နေပုံရတယ်။ အဲဒီမှာတင် အဘကံရဲ့သား ကိုမြဆောင်က သူ့အဖေကို ခပ်တည်တည်နဲ့ လိုမ့်ချင်တိုင်း လိုမ့်နေတော့တာပဲ။

ကိုမြဆောင်က "ညနေ... ညနေ... စည်တယ်လေ..." ဆိုတဲ့ ပခန်းကိုကြီးကျော် သီချင်းသွားကလေးနဲ့ ဖိုးနီတို့ထန်းလျက်ဖိုက ချက်အရက်ကလေး ရီဝေရီဝေ ငုံ့ချင်တာကလား၊ ခက်တာက အဖေလုပ်တဲ့ အဘကံက သေရည်သေရက်ဆိုလို့ လျှာဖျားပေါ် တစ်စက်ကလေးတင်တာတောင် ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုမြဆောင် ကိုယ်တိုင်က အသက် (၄၀) နား ချဉ်းနေပေမယ့်လို့ "မြဆောင်တစ်ယောက် အရက်ဝိုင်း ထောင်နေသတဲ့..." ဆိုတဲ့ သတင်းများကြားရင် အဘကံက နီးရာထင်းချောင်း ကောက်ပြီး လိုက်ရိုက်တာ။

ဒီကလောက် ဆုံးမနေမှဖြင့် ကိုမြဆောင်တစ်ယောက် ဘယ့်နယ့်လုပ်ပြီး "အသောက်မှန်" နိုင်မတုန်းလို့ မေးစရာရှိတယ်။

သူနည်းနဲ့သူတော့ အလွယ်သား...။

ကိုမြဆောင်က သူ့အဖေ ယုံလွယ်မှန်းသိတော့... တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်က ဖန်ပေါင်းချောင် ပုပုဝိုင်းဝိုင်းကြီးတစ်လုံးကို မရမကတောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ဖိုးနီ ထန်းလျက်ဖိုက ဦးရည်သုံးလေးပုလင်းဝယ်၊ ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲ အပြည့်ဖြည့်တော့တာ။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

အရက်ချည်းသက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ရွာနီးစပ်ချုပ်မှာ ကောက်လို့ရတဲ့ ခြောက်သယောင်းနေတဲ့ သစ်မြစ်သစ်ခက် အတိုအစတွေကိုပါ ရေစင်စင်ဆေးပြီး အရက်ပုလင်းထဲ ထည့်စိမ်ထားတာ။ မသိရင် ဆေးပင် ဆေးမြစ်တွေလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။

ပြီးတော့ အဲဒီအရက်ဖန်ပေါင်းချောင်ကြီးကို ခပ်တည်တည်နဲ့ အိမ်ဦးခန်းမှာ တင်ထားတာကလား။ အဘကံက အဲဒီဖန်ပေါင်းချောင်ကြီးကို မြင်တော့...

“မင့်ဟာက ဘာကြီးတုန်းကွ”

“ဟာ... အဘတို့များ မသိတော့ ခက်ရချည်ရဲ့၊ အာယုပါလ မဟိဒ္ဓိဆေးတော်ကြီး ဆိုတာ အဲဒါပေါ့ အဘရဲ့၊ နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိမဝန္တာက ဆေးမြစ်တွေ စိမ်ထားတာ မြင်ရဲ့မဟုတ်လား”

“ဟေ... ဟုတ်ကဲ့လားဟ”

“ဒီဆေးကို ညနေတိုင်း သောက်ပေးရင် ခွန်အားတိုးတယ်၊ အဖျားအနာလည်း ကင်းတယ်... အဘရဲ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီဆေးက “လေ” ရောဂါရှိတဲ့သူနဲ့ကျတော့ မတည့်ပြန်ဘူး။ လေနာရောဂါအခံရှိတဲ့သူများ သောက်လိုက်မိလို့ကတော့ ခေါက်ခနဲဆို သေတာ ဆေးမမီဘူးဆိုပဲ”

ဒါက ကိုမြဆောင် ကြုံပြီး ပိတ်လိုက်တဲ့ အကွက်တစ်ကွက်...။

ဟုတ်တယ်လေ...။ အဘကံမှာ လေနာရောဂါ ရှိတယ်ဆိုတာ သားအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်တဲ့ ကိုမြဆောင်တင်မကဘူး၊ တစ်ရပ်လုံး တစ်ရွာလုံး သိနေကြတဲ့ ကိစ္စပဲ။

အဲဒီလိုမှ ကြုံပြီး ပိတ်မထားရင် အဘကံက အဲဒီ “အာယုပါလ မဟိဒ္ဓိဆေးတော်ကြီး” ကို သူပါသောက်မယ်ဆိုလို့ကတော့ ငါးပါးမှောက်ကုန်တော့မပေါ့။ အခုတော့ သူ့သားအပြောအရ ခေါက်ခနဲသေမှာစိုးလို့လား မသိ၊ “ဆေးတော်ကြီး” ကို ငဲ့စောင်းလို့တောင် သေသေချာချာ မကြည့်တော့ဘဲ...

“ဆန်းပွါ... မောင်ရာ”

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

အဘကံ ပါးစပ်က အဲဒီစကားတစ်ခွန်းပဲ ထွက်တော့တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကိုမြဆောင်တစ်ယောက် ညနေချိန်တန်ပြီဆို အိမ်ဦးခန်းမှာတင် တရားဝင် အရက်သောက်ခွင့်လိုင်စင် ရသွားတယ် ဆိုပါတော့...။

ကိုင်း...

အဘကံတစ်ယောက် အယုံလွယ်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာ ဆန်းသလား...။

ဒါတောင် အဘကံက သူ့သား ဆေး "မှီဝဲ" နေတာ ကြည့်ကြည့်ပြီး တစ်ခါကတော့ မနေနိုင်ရှာလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့ ပြောရှာသား...။

"ဟကောင်ရ... မင့်ဆေးက တစ်နေ့တစ်နေ့ သောက်ရတဲ့ခွက်ချင်ကတော့ အများသားဟ"

ကိုမြဆောင်ကတော့ သူ့အဖေကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးပဲ လုပ်ပြလိုက်တော့တယ်။ အင်း... တော်ပါသေးရဲ့...

"မင့်ဆေးထဲကို ရေတွေရောရောပြီး သောက်တော့ ဆေးအာနိသင် မပြယ်ပေဘူးလား မောင်ရယ်"

လို့ ရှာရှာပေါက်ပေါက် မမေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မယ်။

* * *

(၂)

ရေအကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ အဘကံတို့ရွာက ရေအရှားသား။ သုံးမိုင်ကျော်ကျော်လောက်ဝေးတဲ့ ရွှေလောင်းချောင်းထဲက ချောင်းရေကို နွားလှည်းနဲ့တိုက်ပြီး ခပ်ယူရတာ။ ရပ်အခေါ် ရွာအခေါ်တော့ ရေစည်လှည်းတိုက်တယ် ခေါ်တာပေါ့။

ဒါကလည်း နွေရာသီဆိုရင် တယ်ပြီး ဖောဖောသီသီ မရချင်လှဘူး။ ဒါနဲ့ ဟိုတစ်လောကတော့ သဖန်းစုလို့ခေါ်တဲ့ အနောက်ပိုင်းကရွာမှာ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ပိုင်းဝန်းပြီး ရေတွင်းတစ်တွင်း တူးလိုက်တာ ရေချိုထွက်လို့ အတော်အဆင်ပြေတယ်ဆိုပဲ။

ဒီသတင်းကိုကြားတော့ ကိုမြဆောင်တို့လို ရွာက ကာလသားခေါင်းတွေကော ရွာလူကြီးပိုင်းတွေကပါ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ တိုင်ပင်ဟယ် ဆွေးနွေးဟယ် ဖြစ်လာကြတယ်။

“ငါတို့ရွာမှာလည်း သောက်ရေချိုတွင်းလေးတစ်တွင်းတော့ ရှိမှ တော်ရော့မယ်”

ဘာ... ညာ... နဲ့ ဆော်သြကြသပေါ့။

ဒါနဲ့ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ရေတွင်းတူးဖို့ သဘောတူကြရော ဆိုပီစို့ရဲ့။ တို့လူငယ်များဆိုသလေး... ပေါ့။ “အေး” အပြင် “အဲ” မရှိကြပါဘူး။ ကျေးလက်ဓလေ့ ဆိုတော့ ညီညွတ်ကြတယ်လေ။

နောက်ပြီး ဒါက ရွာအတွက် တကယ့်ကို မရှိမဖြစ် အရေးတကြီး လိုအပ်နေတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား။

အဘကံကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိစ္စတစ်ခုခုကို သူ “ယုံ” မိပြီဆို စိတ်ရောကိုယ်ပါ အပြည့် ထိုးနှစ်ထားတတ်တာကလား။ ရွာထဲမှာရှိတဲ့ အိမ်ပေါက်စေ့ကိုလည်း “ရေ” တရား ဟောတော့တာ။

“ထမင်းအသက် ခုနစ်ရက်၊ ရေအသက် တစ်မနက်...” တို့ “ရေအကျိုး ဆယ်ပါးက ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ...” တို့ပေါ့လေ။

အဘကံပဲ တရားဟောကောင်းလို့လား၊ ရေစည်လှည်း သွားသွားတိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခက လွတ်ချင်လို့လားတော့ မသိဘူး။ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့ တောသူတောင်သားတွေခမျာ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ငွေစကြေးစလေးတွေကို အတွန့်တိုမရှိ လှူကြ တန်းကြရှာပါတယ်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ရွာခံ ကာလသားတွေကတော့ လုပ်အားဒါန စိုက်ကြရမပေါ့။ ကိုမြဆောင်တစ်ယောက်ကတော့ ကာလသားခေါင်းဆိုတော့ ထိပ်ဆုံးက ပါရတာပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ အချိန်ကျလာတဲ့အခါကျတော့ ရေကြောမြေကြော နားလည် တတ်ကျွမ်းတဲ့သူကို ပင့်ဖိတ်ခေါ်ပြီး ရေတွင်းတူးဖို့ နေရာရှာကြရတော့တာပဲ။

တူးရမယ့်နေရာကလည်း ရွာထိပ်နားတင်ဆိုတော့ ဟန်ကျသွားတယ်။ တူးမယ့်နေ့မှာ အဘကံတို့လို လူကြီးပိုင်းကတော့ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးတွေ၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်တွေ၊ အမွှေးတိုင်တွေနဲ့ ကန်တော့ပွဲလုပ်ပြီး တတွတ်တွတ် ရွတ်ကြဖတ်ကြပေါ့။

ကိုမြဆောင်တို့ ကာလသားတွေကတော့ ဒါတွေကို ခေါင်းထဲ သိပ်မထည့်ကြဘူး။ ပုဆိုးကိုသာ ခါးတောင်မြှောင်အောင်ကျိုက်၊ တရကြမ်းနင်း တူးတော့တာ...။

လူအင်အား ညီလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ တစ်မနက်ခင်းမှာတင်ကို အတောင်နှစ်ဆယ်သာသာလောက် ခရီးပေါက်ကြပြီ။

“တော်ကြဦးစို့ဟေ့၊ ထမင်းလေးဘာလေး စားလိုက်ကြရအောင်”

အဘကံက သတိပေးလိုက်တော့ ရွာခံကာလသားတွေ တွင်းထဲကနေ အပေါ်ကို တက်ပြီး ရွာက အလှူရှင်တွေ ပို့ထားတဲ့ ထမင်းထုပ်တွေကို မြိန်ရေယုက်ရေ စားကြတယ်။

နေကလည်း မြင့်တဲ့အချိန်ဆိုတော့ ပူလွန်းတာနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ ခရီးက သိပ်မတွင်ချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

တောသူတောင်သားတွေမို့လို့သာ အပင်ပန်းခံနိုင်လို့ တော်တော့တယ်။ စားလို့ သောက်လို့ပြီးတော့ ထမင်းလုံးစီရင်းနဲ့ သိပ်ကြာကြာလည်း “ဖိမ်ဆွဲ” မနေနိုင်ကြပါဘူး။ အဘကံက...

“ကိုင်း... ကိုင်း... တစ်ချီတစ်မောင်းတော့ ကြီးစားလိုက်ကြဦးစို့ဟေ့။ နောက်ထပ် ဒီ နှစ်ဆလောက် တူးရဦးမှာ”

ဟုတ်တယ်လေ။ ရေကြောပြတဲ့သူက အတောင်ခြောက်ဆယ်လောက်တူးမှ ရေထွက်မှာလို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုမြဆောင်တို့ ကာလသားတစ်သိုက်ခမျာ တွင်းထဲ ဆင်းရပြန်ပါရော။

နေစောင်းလေး မကျတကျရောက်တော့ တွင်းက အတောင်ငါးဆယ်နီးပါး နက်လာပြီ။ အဲဒီမှာတင် တူရွင်းငန်းပြားနဲ့ မြေကြီးကို ထိုးကလော်နေတဲ့ မောင်မိုးက...

“ဗျို... ကိုကြီးဆောင်... ဟောသမှာ ဘာကြီးမှန်းမသိဘူးဗျ”

“ဟေ့... မှန်းစမ်း၊ ဟ... သစ်သားရုပ်ကြီးနဲ့ တူတယ်”

“ပြစမ်းပါဦး... ဟင်... မငဲ့ဟာက ဘယ်ဟာခေါင်၊ ဘယ်ဟာဖင်မှန်းမသိ”

တစ်တောင်သာသာလောက်ရှိတဲ့ သစ်သားပိုင်းကို အလှအယက် ပိုင်းကြည့်ရင်း ကာလသားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြတယ်။ သစ်သားပန်းပုရုပ်က မြေကြီးတွေ အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေတဲ့အပြင် တွင်းထဲမှာကလည်း မှောင်နေတော့ ဘာကိုမှ သိသိကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး။

တွင်းအောက်ခြေမှာ ကာလသားတွေ ကျွတ်စီကျွတ်စီ ဖြစ်နေတော့ အပေါ်က အဘကံတို့ လူကြီးတစ်သိုက်ကလည်း လှမ်းအော်ပြီး မေးလှပြီ။ ဒါနဲ့ ကိုမြဆောင်တို့က သစ်သားပန်းပုရုပ်ကိုယူပြီး တွင်းပေါ် တက်ခဲ့ကြတယ်။

ပန်းပုရုပ်မှာ ကပ်နေတဲ့ မြေကြီးခဲတွေကို ထိုးခွာချပြီး ရေစင်စင် ဆေးပစ်လိုက်တော့မှ ရုပ်လုံးက ပေါ်လာတော့တယ်။

အဲ.. ဒါပေမယ့် ပန်းပုရုပ်က အင်္ဂါပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိတော့ ဘာအရုပ်မှန်းတော့ မသိရဘူး။ အင်္ဂါ မစုံဆိုတာ... သစ်သားပန်းပုရုပ်ရဲ့ လည်ပင်းနေရာကနေ တိတိရိရိ ပြတ်နေတာကိုး။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လုံးပိုင်းပဲ ဟုတ်ဟုတ်ညားညား ထုနဲ့ထည်နဲ့ ရှိတော့တာ။ ဦးခေါင်းလည်း မပါဘူး။ ခြေလက်ကလည်း တံတောင်ဆစ် ခူးဆစ်လောက်ကနေစပြီး ကျိုးပဲ့နေတော့တာ ဘယ်လို ကိုယ်နေဟန်ထားမျိုးလည်း ဆိုတာတောင် မှန်းလို့မရတော့ဘူး။

ပန်းပုရုပ်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ကြည့်ရတာကတော့ ဟန်အကျသားကလား။ ပုခုံးမှာ အချွန်အတက်တွေနဲ့ ဘယက်ဒွါဒရာဆိုလား ဘာလား အဲသဟာမျိုးတွေနဲ့...။

“ဟ... ဒီအရုပ်က ငါတို့ရွာကို စောင့်ရှောက်တဲ့ “ရွာတော်ရှင်” နတ်ရုပ်ပဲ”

အဘကံက အသံပြတ်ကြီးနဲ့ ပြောချလိုက်တော့တာ...။

ဘေးမှာ ပိုင်းကြည့်နေကြတဲ့သူတွေအားလုံး “ဟာ...” ခနဲ ဖြစ်သွားကြတာပေါ့။ အမှန်တော့ အဘကံကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထဲ ထင်မိထင်ရာကို ပါးစပ်ကလွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတဲ့သဘောပါ။

သိတယ်မဟုတ်လား။

ပန်းပုရုပ်က ပခုံးမှာ အချွန်အတက်တွေ ပါတယ်။ ဘယက်ဒွါရာတွေ ပါတယ်ဆိုတော့ “ဒါ... နတ်ရုပ်ဖြစ်မှာပဲ” လို့ မှန်းကြည့် မြင်ယောင်မိတာပါ။

ဒါပေမယ့် ကြည့်လေ... အဘကံ ပြောတဲ့ လေသံက တကယ့်ကို အပိုင်ကြီး။ သူနဲ့ နှစ်ရှည်လများ ပြန်တွေ့ရလို့ “အောင်မလေး ခုမှပဲ မှတ်မိတော့တယ်...” ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့ အပေါက်မျိုး။

အဲဒီတော့... ကျန်တဲ့လူကြီးသူမတွေလည်း ဝေတေတေ ဝါးတားတားတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။

“ကျုပ်တို့ ဘိုးများ ဘွားများ ပြောသံတော့ ကြားဖူးတယ်...”

“သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးဟာ ကိုးတိုင်းကိုးဌာနကို သာသနာပြုစေလွှတ်တော့...” တို့... ထင်ရာမြင်ရာတွေ ဝင်ပြောကုန်ကြရော။ ဒီမှာကလည်း အခက်သား။ လက်သည်မပေါ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခုကို ခမ်းခမ်းနားနား နောက်ကြောင်းပြန်ချင်ပြီဆိုရင် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးရဲ့ စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရယ်၊ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ဖောင်စင်္ကြာစီးပြီး လှည့်လည်တာရယ်ကို ဆွဲဆွဲ ထည့်တတ်ကြတာ။

ကိုမြဆောင်ကတော့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အဲဒီအရုပ်ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ တူးလက်စ ရေတွင်းထဲကို ပြန်ဆင်းဖို့ ပြင်နေတုန်း အဘကံက

“ငါ့သားများ ကြိုးစားကြဟေ့၊ ဒါ... “ရွာတော်ရှင်” က နေရာကို အသေအချာ ပြလိုက်တာပဲ။ ဒီနေရာကို ဆက်တူးရင် ရေထွက်မှာ ကျိန်းသေပြီကွဲ့”

ကိုမြဆောင်က ခဏတော့ တွေခနဲ ဖြစ်သွားသေးတယ်။ ပြီးမှ...

“ဟာ... အဘကလည်းဗျာ.. “ရွာတော်ရှင်” က ပြလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစကတည်းက ဒီနေရာမှာ ရေထွက်မယ်မှန်း ကျိန်းသေသိလို့ တူးနေကြတာပဲ ဥစ္စာ”

သူ့သားရဲ့ ခွကျကျစကားကြောင့် အဘကံတစ်ယောက် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသေးတယ်။ ပြီးမှ...

“မင်းတို့လူငယ်တွေ အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွ”

ဘာ... ညာနဲ့ ဆူပါလေရော။ ကိုမြဆောင်တို့ကတော့ နားပူ သက်သာအောင်ဆိုပြီး တွင်းထဲကို ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ ဆင်းသွားကြတယ်။

ကံအားလျော်စွာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ခန့်မှန်းထားတာထက်စောပြီး တွင်းအနက် အတောင်ငါးဆယ်သာသာလောက်မှာပဲ ရေက ထွက်လာတယ်။

တွင်းရေချိုဆိုတော့ အေးစိမ့်ပြီး ကြည်နေတာ။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

အဲဒီမှာတင် အဘကံတစ်ယောက် "ရွာတော်ရှင်" နတ်ကို အစွဲကြီးစွဲ အယုံကြီး
ယုံတော့တာပဲ။

သိတယ်မဟုတ်လား။

အဘကံကလည်း ယုံလည်း ယုံလွယ်တယ်။ ယုံမိပြီဆိုရင်လည်း
အပြတ်အသတ်ပဲ။ အစွဲချွတ်လို့ကို မရဘူး။

* * *

ရပ်ရွာရဲ့ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ရေတွင်းကနေ သောက်ရေချိုလည်း ထွက်နေပြီ။ အုတ်ပေါင်လေးစီလို့ စက်သီးကြိုးလေး ဆင်လိုက်တော့ ရွာသားတွေအဖို့ ငင်ရခပ်ရတာလည်း အတော်အဆင်ပြေနေပြီ။

အဲ... အဘကံတစ်ယောက်လည်း အတော်လေးကို ရောဂါသည်းနေပြီ။

သူ့ရောဂါက အဲဒီရေတွင်းလေး အနီးအနားမှာ “ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်း” ဆောက်ပြီး ရေတွင်းတူးတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပေါ်တော်မူနတ်ရုပ်ကို ကျကျနန ကိုးကွယ်ချင်တဲ့ ရောဂါ။

အဘကံတို့ လုပ်ပုံများ။

ရေချိုတွင်းမှာ စီထားတဲ့ အင်္ဂတေအုတ်ပေါင်ခွေပေါ်မှာတောင် ပန်းရန်သမားကို ကမ္မည်းစာ ထွင်းခိုင်းထားလိုက်သေးတယ်။

“နတ်ရေတွင်း” ... တဲ့။

ကိုမြဆောင်ကတော့ သူ့အဖေလုပ်ပုံကို မကျေမနပ်နဲ့...။

“အဘကလည်းဗျာ... ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ပိုက်ဆံလေးစုပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အပင်ပန်းခံ တူးထားတာပါဗျ။ ဘယ့်နှယ့် ရေတွင်းဖြစ်ခါမှ နတ်က ဝင်ပြီး နာမည်ကောင်းယူ ကမ္မည်းထိုးလို့ တော်ရောလားဗျာ”

“ဟဲ့... သဘောက်မသားရဲ့။ ဒီရေတွင်းက နတ်က လမ်းညွှန်လို့သာ ပေါ်ရတာကို နင်က ရွာတော်ရှင်ကို ကျေးဇူးကန်းချင်သလား”

အဘကံအဖို့မတော့ လမ်းညွှန်တဲ့သူကသာ အခရာလို့ ကျကျနန ခံယူထားတာကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့သား ကိုမြဆောင်ကို “သဘောက်မသား...” လို့ ဆဲရေးပေတာပေါ့။ အဘကံတစ်ယောက် တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ဆိုးရုံလောက်နဲ့တော့ အဲသည်လို နင့်နင့်စီးစီး မဆဲရေးတတ်ဘူး။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ဆိုပြီးတော့မှ အဘကံတစ်ယောက် "အင်း... ဒီကောင့်ကို ခိုင်းစရာရှိပါသေးလား" ဆိုတာ သတိရသွားဟန် တူပါရဲ့။ ခါတိုင်းခေါ်နေကျ လေသံမျိုးနဲ့...

"လူလေးရေ..."

လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ ကိုမြဆောင်ကလည်း သူ့အဖေ လေကြောကို အထာနပ်ပြီးသား။

"ဗျာ... အဘ၊ ဘာခိုင်းမလို့လဲ"

"မနက်ဖြန်ကာကျရင် မြို့တက်ပြီးတော့ လက်ရာကောင်းတဲ့ ပန်းပုဆရာ ရှာချေလကွာ။ ပြီးရင် ရွာတော်ရှင်နတ်ရုပ်မှာ အင်္ဂါ မစုံမလင်ဖြစ်နေတာကို သူ့အချိုးအစားနဲ့သူ ထုဆစ်ပြီး ဟန်ကျအောင် ဆက်ပြုခဲ့ဟာ။ အဲ... ဦးခေါင်းတော်အသစ်ကို ထုခိုင်းရင်တော့ ကျကျနန လုပ်ခဲ့မောင်ရေ၊ မျက်နှာတော်ကို ကြည့်ညိုစရာကောင်းတဲ့ အသွင်အပြင်မျိုး ဖြစ်စေကွဲ့ ကြားလား။ ကရော်ကမည် မလုပ်နဲ့ လူလေး၊ ဒီရွာတော်ရှင် နတ်ဟာ တို့များရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကွဲ့"

ကိုမြဆောင်တစ်ယောက် မျက်နှာကို ရှုံ့သွားတယ်။ အထူးသဖြင့်... "ကျေးဇူးရှင်" ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို မကျေနပ်ဆုံးပဲ။

ဘယ့်နယ့်ဗျာ။

"ရေအသက် တစ်မနက်" ... တဲ့။ အဲဒီလောက် အသက်နဲ့အမျှ အရေးကြီးတဲ့ ရေလေးတစ်ပေါက်ရဖို့ တစ်ရွာလုံး အဆင်းရဲခံ အပင်ပန်းခံပြီး ကိုယ်ထူကိုယ်ဝ ကြိုးစားခဲ့ရတာ။ ပြီးသွားတော့မှ ရွာတော်ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။

ကိုမြဆောင်ရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး ရှိနေပေမယ့် မျိုသိပ်ထားလိုက်တယ်။

***

(၄)

ကိုမြဆောင်တစ်ယောက် မြို့မှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာအောင် နေပြီးမှ ရွာကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့လက်ထဲက ရွာတော်ရှင်နတ်ရုပ်ကို အဘကံလက်ထဲ အပ်ပြီးတာနဲ့ အမြန်ဆုံး သုတ်ခြေတင်ပြီး ဖိုးနီရဲ့ ထန်းလျက်ဖိုကို လစ်တော့တာပဲ။

မလစ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ အဘကံရဲ့ ဒေါသကို သူ့အသိဆုံးကိုး။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။

ရွာတော်ရှင်နတ်ရုပ်ရဲ့ မျက်နှာတော်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဘကံတစ်ယောက် ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်တော့တာပဲ။

မဖြစ်ဘဲခံနိုင်ရိုးလား။

ရွာတော်ရှင်နတ်ရုပ်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ကိုမြဆောင်ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ချွတ်စွပ်...။ ကိုမြဆောင် လူပျိုပေါက်ဘဝတုန်းက ရန်ဖြစ်လို့ မျက်ခုံးတစ်ဖက် စုတ်နေတာ၊ နှာခေါင်းရိုး ကျိုးနေတာတွေဟာ အဲဒီအတိုင်း နတ်ရုပ်ရဲ့ မျက်နှာတော်မှာ အထင်းသားပေါ်လို့။

အောင်မယ်... ကျောက်ပေါက်မာ သဲ့သဲ့ကိုတောင် အနုစိတ်ကလေး ထွင်းထားလိုက်သေးရဲ့။

“နင့်အမေကလွှားတဲ့မှပဲ။ ငါက နင့်မျက်ခွက်ကို ဖူးမြော်နေရမှာလား ဝမြဆောင်ရဲ့။ သဘောက်မသား... နင့်ကို ငါသတ်မယ်”

အဘကံ နတ်ရုပ်ကို ဝီခနဲနေအောင် လွှတ်ပစ်လိုက်ပြီး ထင်းခုတ်တဲ့ဓားမကို ဆွဲလို့ ကိုမြဆောင်ကို တောနင်းရှာတော့တာပဲ။

ဒါပေမယ့်... အပုန်းအကွယ်ကောင်းတဲ့ ကိုမြဆောင်ကို ဆယ်ရက်လောက် ရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး။

* * *

(၅)

ခုထိတော့ နတ်ကွန်းထဲမှာ ရွာတော်ရှင်နတ်ရုပ်ဟာ ဦးခေါင်းမပါဘဲ ရပ်နေရတုန်းပဲ။

အဘကံ စိတ်ပြေသလောက်ရှိတော့ ကိုမြဆောင်က လာပြီး ချောရှာပါတယ်။

“အဘပြောတဲ့ ရွာတော်ရှင်ရဲ့ မျက်နှာကို ဘယ်လိုပုံဖော်ခိုင်းရမှာတုန်း အဘရဲ့၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားကြီးနဲ့လား၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး မပါဘဲနဲ့လား။”

အဲဒီလိုမေးလိုက်တော့ အဘကံတစ်ယောက် “အင်း... အဲ...” ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့... ကိုမြဆောင်က ဆက်ပြောလိုက်သေးတာ...။

“ရွာတော်ရှင်ရဲ့ ပါးစပ်ကကော ဘယ်လိုမျိုးလဲ။ ပြုံးပြုံးကလေးလား၊ အံကြီးကြိတ်၊ မေးရိုးကြီးကားပြီး ခပ်တည်တည်ကြီးလား၊ နောက်ပြီး ဦးခေါင်းကရော ဘာဆောင်းထားမှာလဲ၊ ဥချောင်းလား၊ မကိုဋ်လား၊ သိကြားမင်းလို အချွန်အတက်တွေနဲ့လား၊ ဒါမှမဟုတ်... ကိုကြီးကျော်လို ဗောင်းတော်နှစ်စ ချထားရမှာလား။ ကဲ... အဲဒါတွေ အဘပဲ ပုံဖော်ပေးစမ်းပါဦး”

ကိုမြဆောင်ရဲ့ အမေးစကားဆုံးတော့ အဘသံက သက်ပြင်းကို “ဟင်း” ခနဲ မှုတ်ထုတ်တယ်။ အဲဒီသက်ပြင်းက...

“ရှိပါစေတော့လေ...”

လို့များ အဓိပ္ပါယ်ရမလား မသိဘူး။

ဒါပေမယ့်... အဘကံက လုံးလုံး စိတ်လျော့သွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ ရပ်ထဲရွာထဲက လူကြီးတွေနဲ့ဆုံလို့ ရွာတော်ရှင်နတ်အကြောင်း စကားစပ်မိတဲ့အခါ...

“အိမ်း... ဗျာ၊ ကျက်သရေရှိတဲ့ မျက်နှာအချိုးအဆက်များ တွေ့ခဲ့ရင် နမူနာပုံပြုပြီး ရွာတော်ရှင်ပုံတော် ထုခိုင်းချင်ပါရဲ့၊ ရှာကြစမ်းပါဦးကွယ်တို့...”

လို့ မညည်းသာ ညည်းသာ ညည်းတတ်လေရဲ့။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

အင်း...	ကိုယ်ထူကိုယ်ထ	ရေတွင်းလေးကတော့	အချောင်
နာမည်ကောင်းဝင်ယူမယ့်	ရွာတော်ရှင်နတ်ရဲ့	မျက်ခွက်ကို ကြည့်လည်း	မကြည့်ချင်၊
သိလည်း မသိချင်ပါဘူး...။			

သူ့ဘာသာသူ	ရေချိုရေအေး	သန့်သန့်တွေ	ကြည်ကြည်လင်လင်
စိမ့်ထွက်နေတာပါပဲ။			

* * *

ဆူးရစ်သရဖူနဲ့ မြို့

မန္တလေးမြို့ကတော့ ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက်ကို သောက်နေဆဲ...။

* * *

(၂)

အဲသည်နေ့က ရန်ကုန်မှ အလည်လာသော ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စုတို့ ရန်ကင်းတောင်ခြေဘက်ဆီသို့သွားရန် ကားဖြင့် ထွက်ခွာကြသည်။ သွားနေရင်းကပင် လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်စိတ် ပေါက်လာသဖြင့် လမ်းဘေးမှာ တွေ့မိသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကို ထိုးရပ်ပြီး ဆင်းလိုက်၏။

သို့သော် ဆိုင်ရှေ့တွင် ထောင်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ခပ်ကြီးကြီး တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသောအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်မည့်ဆဲဆဲခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆိုင်းဘုတ်က...

“သင် မုချသေရမည်။ အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်”

ထိုဆိုင်းဘုတ်ကိုဖတ်ပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရန်ကင်းတောင်မသွားဘဲ ဒီကနေ လှည့်ပြန်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာ ရေးထားတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ သေတော့မယ်တဲ့။ အချိန်ပိုင်းပဲ လိုတော့တယ်ဆိုပဲ။ သွားရင်းလာရင်း ရန်ကင်းတောင် မရောက်ခင် လမ်းမှာ သေသွားရင် ဒုက္ခပဲဗျာ၊ ဟိုတယ်ကိုပြန်ပြီးတော့ပဲ အေးအေးဆေးဆေး သေရအောင်”

သူ၏ နောက်ရွတ်ရွတ်စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်မောမိသည်။ ပြီးတော့... ကျွန်တော် ဆက်စဉ်းစားနေမိသည်။

သေရမယ့် “အချိန်ပိုင်း” က ဘယ်တော့လဲ။ တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆယ်နှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်... စသဖြင့်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပြောသလို ရွတ်နောက်နောက် တွေးရလျှင် ရန်ကင်းတောင်ဆီ မရောက်ခင်လည်း ဖြစ်နိုင်သလို ရောက်ပြီး ပြန်လာသည့်နောက်ပိုင်းကျမှလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

အခုကျမှ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်နေလို့ရော... အဲဒီ “အချိန်ပိုင်း” က ဘာများ ထူးခြားပြောင်းလဲသွားမှာမို့လို့လဲ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ကိုသာ ဆက်သွားရပါမည်။

ကိုယ် ဘယ်အချိန်သေသွားမည်တဲ့လဲ။

နေပါစေ... ဒါ ကိုယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်ပါ။ ဘယ်တော့သေသေပေါ့။

အဲဒီ “အချိန်” ကို ကျွန်တော်တို့ မပိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က လက်ရှိ ကိုယ်သွားနေသော “ခရီး” ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ကို ဆက်သွားရပါမည်။

ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ကာ လက်ဖက်ရည်မှာပြီး ဘေးပတ်လည်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်နံရံများ၊ တိုင်များ၊ တန်းများအားလုံးတွင် “ဆုံးမစာ” ဆိုင်းဘုတ်ခပ်သေးသေးတွေ၊ ပိစီကွေးတွေ အပြည့်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော် ထိုင်နေသောခုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်က ဆိုင်းဘုတ်ကတော့...

“လူတွေ... ဘာကြိုက်၊ ဘုရားမကြိုက်တာ... အကုန်ကြိုက်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဒါတင်မပြီးသေးပါ။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ဘေး သုံးထပ်သားပြားပေါ် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကတော့...

“လူကြီး လူငယ်မရွေး နှစ်သက်အားပေးကြသော ကြက်သားပေါက်စီ ဒီဆိုင်တွင် ရပြီ”

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုဆိုင်းဘုတ်နှစ်ခုကို အပြန်အလှန်ဖတ်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေမိ၏။ ယုတ္တိပေဒနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် မေးခွန်းထုတ်စရာ ဖြစ်လာ၏။

ကျွန်တော့်အတွေးသည် ဗုဒ္ဓဂိုဏ်း၊ ဓမ္မဂိုဏ်း သင့်လေမလား မဆိုနိုင်ပါ။ သင့်ကောင်း သင့်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည့်အတွေးကို ဘာနှင့်မျှ တားဆီးချိန် မရလိုက်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့်မှာက အဲသည်လို ဖျတ်ခနဲပေါ်သွားတတ်သည့် မဖွယ်မရာ အတွေးတွေ အတော်များသည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ရှစ်တန်းတုန်းက သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ ကျောင်းပြေးပြီး ဘုရားသွားစဉ် ဂြိုဟ်တိုင်ထောင့် တစ်ထောင့်အနီး၌ ပိတ်ဖြူတွေ၊ ပိတ်ညိုတွေ ဝတ်ကာ အုန်းသီးဆန်နီးပါးလောက် ကြီးမားသော ပုတီးလုံးများကို လည်မှာဆွဲထားသူတို့နှင့် နတ်ကတော်သွင်ပြင် အရပ်ဝတ်လူတစ်စုတို့က အင်းချပ်ပေရွက်များကိုင်ပြီး...

“ဇိတံမေ အောင်ပြီ၊ ဇိတံမေ အောင်ပြီ” ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်နေခိုက် သူတို့နောက်မှနေ၍...

“ဇီးကြံ့ရည် ပြောင်ပြီ၊ ဇီးကြံ့ရည် ပြောင်ပြီ” ဟု

ဝိုင်းဝန်း အော်ဟစ်ခဲ့ကြသည်မှာလည်း စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်သာလျှင် တရားခံ ဖြစ်ပါသည်။

အခုလည်း ဆိုင်ရှင်က စေတနာကောင်းဖြင့် ရေးထားသော စာတွေကို ဖတ်ပြီး မအပ်မစပ်တွေ လျှောက်စဉ်းစားနေမိသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ ဒီဆိုင်ရှင်သည် သူယုံကြည်သော တရားအသိ၊ တရားသတိများကို အများအတွက် မျှဝေပေးချင်ပုံရ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ပေါ့သွမ်းသွမ်းစကားတွေ ပြောနေသည်ထက်စာလျှင် သူချိတ်ဆွဲထားသော ဆုံးမစာ တစ်ခုတစ်လေလောက် ရင်ထဲ ရောက်သွားစေချင်ပုံရသည်။

ဒါက သူ့စေတနာ။

တကယ်တော့လည်း ဒါသည်ပင်လျှင် မန္တလေး၏ စရိုက်သွင်ပြင်တစ်ခု ဖြစ်နေနိုင်ပါသည်။ မန္တလေးသည် အစဉ်အလာ အဆုံးအမတို့ဖြင့် ကျစ်လျစ်ယဉ်ကျေးသော မြို့...။

ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကရော...

တခြားသူတွေကိုတော့ မသိ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ လူရိုင်း တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

* * *

ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အကျဉ်းကို နားထောင်ချင်လျှင် ပြောပြပါမည်။

ကျွန်တော့်ကို တစ်ထောင့်ကိုးရာ ခုနစ်ဆယ်ခုနှစ်တွင် မိဘနှစ်ပါးက မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ပါသည်။ နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားစဉ်တုန်းက အတိတ်ကြီးနိမိတ်ကြီးများ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော်မွေးသည့်နေ့တွင် လမ်းထဲမှ အပျိုကြီးတစ်ယောက်က သမဝါယမဆိုင်မှ ရောင်းသော ယောက်ျားဝတ်စွပ်ကျယ်အင်္ကျီတစ်ထည် မဲပေါက်သည်။ ဧည့်မထဆန် တစ်ပြည်လျှင် နှစ်ကျပ်ပြားခြောက်ဆယ်မှ နှစ်ကျပ်ခွဲအထိ ဈေးကျသွားခဲ့သည်။

နိမိတ်ကောင်း နက္ခတ်ကောင်းတို့ဖြင့် ယှဉ်ပြီး မွေးသော ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ် မဟုတ်ပါလား။

အသက် (၅) နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ မိဘများက ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်ကာ အတင်းချုပ်နှောင်ပြီး ကျောင်းသို့ ပို့သဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲမှ မူလတန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းနေကာ ပညာရည်နို့ သောက်စို့ခဲ့ရသည်။

ပညာရည်နို့ကို စို့ရုံမက ပညာနို့သီးခေါင်းကိုပါ ကိုက်သဖြင့် ကျောင်းထုတ်ခံရမလို အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့၏။

အလယ်တန်းကျောင်းကို ရောက်တော့လည်း ဆရာ၊ ဆရာမများလည်း စိတ်မချမ်းသာ၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မချမ်းသာအောင် မလျော့သော လုံ့လဝီရိယဖြင့် ကြိုးပမ်းရာ ကျောင်းပြေးသော ဘာသာရပ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ထူးချွန်ခဲ့သည်။

ထိုနှစ်မှာပင် ဘာအထိမ်းအမှတ်မှန်းမသိသော စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲတစ်ခု၌ ပထမ ရသောကြောင့် ကုန်သွယ်ရေးမှ အနီးပိတ် (၃) ကိုက် ဆုချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်။ (ဆရာမတစ်ယောက်က အမြတ်ပေးပြီး ပြန်ဝယ်သောကြောင့် ရောင်းစားလိုက်၏။)

အထက်တန်းကျောင်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် လူရည် မချွန်တချွန်အဖြစ် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ အရွေးခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဗဟုသုတစာမေးပွဲတွင်...

“ရှေးခေတ် စစ်သည်စာဆိုကြီးတစ်ဦးရဲ့ အမည်ကို သိသလား”

“သိပါတယ်၊ မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ၊လုံးပါ”

“မင်းကြီးတော်ကြီး ဦးစ၊လုံးလား၊ ဦးစ၊ကွ ဦးစ”

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

“နောက်မေးခွန်းက အင်း... ဝိဇယကုမ္ပဏီမင်းသားရဲ့ ကြင်ယာတော် ဘီလူးမ နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မင်းသုဝဏ်ပါ”

“နင့်မေကလွား၊ မယ်ကုဝဏ်ပါဟ”

သည်လိုနှင့် အမှတ်ပြည့်မရသောကြောင့် “လူရည်ချွန်” အရွေးမခံရဘဲ “လူရည်တုံး” ဖြစ်သွား၏။

တကယ်တော့လည်း ဒါ ကျွန်တော့်အပြစ် မဟုတ်ပါ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ကိုယ်တိုင်က သူတို့နာမည် သူတို့ဘာသာ မရှင်းမရှင်း မှည့်ခေါ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်တန်း အောင်ပြီးသည့် နောက်မှာတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ ယောင်ပေယောင်ပေနှင့် ရောက်သွား၏။ ကျောင်းစာများကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်လှည့်၊ ဆေးရုံမှာ တစ်လှည့် အပတ်တကုတ် လေ့လာရှာဖွေ ဆည်းပူးရင်း ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် M.B.B.S ဘွဲ့ကို ရလေတော့သည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆေးလောကကို ကျောခိုင်းပြီး စာပေလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ကာ တောင်မရောက် မြောက်မရောက် စာတွေရေး၏။ အဟုတ်မှတ်သော ထုတ်ဝေသူတို့ကလည်း အညာခံရပြီး စာအုပ်တွေ ဘာတွေ ထုတ်ကြလေသည်။

တကယ်တော့ ၂၀၀၀ ပြည့်မှ ယနေ့အချိန်ထိ အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ၊ ယောင်နေဆဲ၊ အပျင်းကြီးနေဆဲ။

***

ကျွန်တော့်လိုကောညင်က စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် အစဉ်အလာနှင့် အဆုံးအမနှင့် တည်ဆောက်ထားသော လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက်တော့ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံ (Alien) သာ ဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထသောအခါ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ထံ တလေးတစား ခွင့်တောင်းပြီး ဆုံးမစာ၊ သတိပေးစာ ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့သည်။

ရန်ကင်းတောင်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြသည့် အချိန်တွင် ညနေ အတော်စောင်းနေလေပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူငယ်လူရွယ်လေးတွေ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ စီးနင်းလာသည့် ဆိုင်ကယ်အတော်များများက ကျွန်တော်တို့ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင် ကျော်တက်သွားကြသည်။

တချို့က ဆိုင်ကယ်ရှေ့ ခြင်းထဲတွင် ထမင်းဘူးလေးတွေနှင့်...။

တချို့က ဖိုင်တွဲတွေနှင့်...၊ တချို့က ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဝတ်စုံနှင့်... တချို့က အရောင်းစာရေးမ ဝတ်စုံနှင့်...။

သူတို့တွေ ဘယ်ဆီကိုများ အပြေးအလွှား သွားနေကြပါသလဲ။

သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် တစ်ခါက ဖတ်ဖူးသော SHUST-ERMAN ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိ၏။ ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်က Catching Cold ဖြစ်သည်။

“အအေးမိခြင်း” ဟု အဓိပ္ပါယ် မဆောင်ပါ။ “ရေခဲမုန့်ရောင်းသော ကားကို လိုက်ဖမ်းခြင်း” ဟုသာ ဆိုလိုပါသည်။

ဝတ္ထုထဲတွင် ဇာတ်ကောင် ချာတိတ်ကလေး နာမည် မာတီ၊ သူက သူနေထိုင်သည့် လမ်းထဲသို့ ရောက်လာတတ်သော ရေခဲမုန့်ရောင်းသည့်ကားထံမှ ရေခဲမုန့်ဝယ်စားဖို့ ကြိုးစားသည်။ “ကြိုးစားသည်” ဟု ပြောရခြင်းမှာ ထိုကားက အမိဖမ်းဖို့ အတော်ခက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

လမ်းထဲသို့ ကားဝင်လာပြီဆိုသည်နှင့် ရေခဲမုန့်ကြော်ငြာသော သီချင်းသံကို စကြားရသည်။ သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကြားပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိုက်ဆံကို လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ အိမ်အောက်သို့ ပြေးဆင်းတော့သည်။

သို့သော် ဘယ်တော့မှ ကားကို မှီလိုက်သည် မရှိ။

ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါ ကြိုးစားကြိုးစား၊ ဘယ်လောက်မြန်အောင် ပြေးပြေး၊ သူ လမ်းပေါ်ရောက်သည့်အခါတွင် တစ်စတစ်စ ဝေးကွာသွားပြီဖြစ်သော ရေခဲမုန့်ကြော်ငြာ သီချင်းသံသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

လမ်းထဲရှိ အခြား ကလေးသူငယ်တို့ကလည်း သူ့လိုပင် ပိုက်ဆံကိုင်ကာ ရပ်ရင်း ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ရောက်သွားပြီမုန်းမသိသော ရေခဲမုန့်ကားကို မျှော်ငေးနေရတော့၏။

အတော်မြန်သည့် ကားပင်။

လမ်းထဲရှိ မည်သည့်ကလေးကမျှ ထိုကားကို အမိမဖမ်းနိုင်ကြ။ သူတို့ ကြိုးစားတိုင်း လွတ်သွားစမြဲသာ။

အဲဒီကလေးတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ် ရှိသည်။

“ဂျမ်-ဂျမ်” ဟုခေါ်သော ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ “ဂျမ်-ဂျမ်” သည် အလွန်အပြေးသန်သည်ဟု ဆို၏။ မည်မျှ အပြေးသန်သနည်းဆိုသော် မော်တော်ကားနှင့် ယှဉ်ပြီး အပြေးပြိုင်လျှင်တောင် အနိုင်ရသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့... “ဂျမ်-ဂျမ်” က ထိုရေခဲမုန့်ကိုမှ အရမ်းစားချင်လာသည်။ ပိုက်ဆံကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ရေခဲမုန့်ကြော်ငြာသီချင်းသံကို စောင့်သည်။

သီချင်းသံကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ပေါ်မှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသွားသည်။ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော ရေခဲမုန့်ကားနောက်သို့ မယုံကြည်နိုင်လောက်သည့် အရှိန်ဖြင့် ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

သူ ရေခဲမုန့်ကားကို မိသလား၊ မမိသလား မည်သူမျှ မပြောနိုင်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် “ဂျမ်-ဂျမ်” သည် ဘယ်တော့မှ အိမ်ကို ပြန်ရောက်မလာတော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ချာတိတ်ကလေးမာတီက ထိုရေခဲမုန့်ကားကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရပ်သွားအောင် လုပ်နိုင်လျှင် ရေခဲမုန့် ဝယ်စားလို့ရပြီဟု တွေး၏။ ထို့ကြောင့် သူက မော်တော်ကား ဘီးပေါက်သွားစေနိုင်လောက်သော သံချွန်တွေ၊ သံဆူးကြိုးခွေတွေကို မရမက ရှာဖွေ စုဆောင်းတော့သည်။

နောက်ဆုံး သူလိုချင်သည့် လက်နက်ကိရိယာတွေ စုံလင်သောအခါ ရေခဲမုန့်ကားလာတော့မည်ဟု ထင်ရသော အချိန်တွင် လမ်းပေါ်၌ သံချွန်တွေကို အပြည့် ကြိုခင်းထားလိုက်သည်။

သူ့ရှည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သွားသည်။ ရေခဲမုန့်ကားသည် သံချွန်များကို နင်းမိပြီး “ဒိုင်း” ခနဲ ဘီးပေါက်ကာ ထိုးရပ်သွားတော့၏။

ထိုအခါကျမှ သူ အမြန်ပြေးသွားပြီး ကားခေါင်းခန်းဘေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာနေရာတွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော် လူကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

“ရေခဲမုန့်တစ်ခုပေးပါ”

ထိုလူကြီးက ပြုံးပြပြီး ချာတိတ်ကလေး လှမ်းပေးသည့် ပိုက်ဆံကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ရပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခုမကပါဘူး၊ ဒီကားထဲမှာပါတဲ့ ရေခဲမုန့်တွေ ကြိုက်သလောက် စားပေတော့”

ထိုလူကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် ဘယ်က ဘယ်လို ဖြစ်သွားသည်မသိ။ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလိုပင်။

ချာတိတ်ကလေးက ကားခေါင်းခန်းထဲရှိ စတီယာရင်နောက်က ဒရိုင်ဘာ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ရောက်နေပြီး ထိုလူကြီးကတော့ ကားအပြင်ဘက်လမ်းပေါ်တွင် ရပ်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

“ဟင်... ဒါက ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ချာတိတ်ကလေးက တအံ့တဩ မေးလိုက်သောအခါ ထိုလူကြီးက...

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

“ဟောဒီကားကို မိအောင် လိုက်ဖမ်းနိုင်တဲ့သူဟာ ရေခဲမုန့်ကို ကြိုက်သလောက် စားခွင့်ရှိတယ်။ အဲဒီလူဟာ ဘယ်တော့မှ ဒီကားပေါ်က ဆင်းခွင့်မရတော့ဘူး။ ဟောဒီကားကို တစ်သက်လုံး မောင်းနေပေရော့ပဲ။ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ယောက် ဒီကားကို မိအောင် မလိုက်နိုင်မချင်းပေါ့”

“ဗျာ... ဦးလေး ဦးလေး... တကယ်ပြောတာလား”

“အေး... ငါလည်း မင်းလိုချာတိတ်ဘဝတုန်းက ဟောဒီကားကို မိအောင် ပြေးလိုက်ခဲ့ဖူးတာပေါ့။ ငါ့နာမည်က “ဂျမ်-ဂျမ်” တဲ့။ အခုတော့ ငါက လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီပေါ့ကွာ။ ကဲ... ကဲ... မင်းသာ ဟောဒီကားနဲ့အတူ အရှိန်ပြင်းပြင်း ရွေ့လျားနေပေဦးတော့ ချာတိတ်ရေ၊ မင်းနေရာကို အစားထိုးမယ့် လူတစ်ယောက် ပေါ်မလာမချင်းပေါ့ကွာ။ ငွတ်ဘိုင်...”

* * *

တချို့ကတော့ ဒီဝတ္ထုကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထု (သို့မဟုတ်) ဂန္ထီရ ဝတ္ထုအမျိုးအစားထဲတွင် ထည့်သွင်း သတ်မှတ်ကြမည် ထင်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အဲသည်လို မထင်ပါ။

ကလေးတွေ ရေခဲမုန့်နောက်ကို ပြေးလိုက်သလိုမျိုး ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည်လည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒတစ်ခုခုနောက်ကို ပြေးလိုက်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု (ဒါမှမဟုတ်) အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု (ဒါမှမဟုတ်) သြဇာအာဏာ... (ဒါမှမဟုတ်) ... ပြီးတော့... ပြီးတော့...

ရေခဲမုန့်ကားထဲတွင် တစ်သက်လုံး ပိတ်မိပြီး မောင်းနှင်နေရသလိုမျိုး ကိုယ်ပြေးလိုက်ခဲ့ရသည့် လိုချင်မှုတွေထဲမှာ တစ်သက်လုံး ပိတ်မိ မောင်းနှင်နေရဦးမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က မန္တလေးမြို့က လမ်းတွေပေါ် ပြေးလွှားနေသည့် ဆိုင်ကယ်တွေကို ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။

ဟောဒီထဲမှာရော... “ဂျမ်-ဂျမ်” လို လူငယ်လေးတွေ ဘယ်နှယောက် ပါနေမလဲ။

* * *

(၅)

ကျွန်တော့်လို အရိုင်းအစိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို သယ်ဆောင်လာသည့်
သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေ...

"ဂျမ်-ဂျမ်" လို အပြေးသန်သည့် လူငယ်တွေကတော့ မန္တလေးမြို့ထဲကို
ရောက်နေကြလေပြီ။

မန္တလေးမြို့ကတော့ ကော်ဖီပူပူလေး တစ်ခွက်ကို သောက်နေဆဲ။

* * *

တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကိုရိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ပျူခေတ်က အများသုံးအိမ်သာလည်း မရှားပါး၊ အိုစမာ ဘင်လာဒင်၏ မုတ်ဆိတ်မွှေး အရေအတွက်လောက်လည်း မပေါများသော အရာမှာ “ရှပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ကောင်းသော ဇာတ်လမ်း” ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

* * *

အခုတစ်လောတွင် ကျွန်တော့်ကို တီဗီဇာတ်လမ်းတွေရိုက်ဖို့ ဒါရိုက်တာအဖြစ် ကမ်းလှမ်းသူတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပေါများနေ၏။ (သူတို့အားလုံး ဗြိတိန်ခန့် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ရူးသွားကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။)

သူတို့က မြွေမကြောက် ကင်းမကြောက် အပ်ရဲသည့်တိုင် ကျွန်တော် ရိုက်ချင်သည့် ဇာတ်လမ်းကမရှိ။

တချို့ကလည်း “ကိုရီးယားကားတွေကို သနားတယ်” ဟု ခပ်တည်တည်ကြီး မိန့်ဆိုကြ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့လို ပြောရဆိုရ ရှိချင်လှပါသည်။ အနည်းဆုံးတော့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ပြောရမည်ဆိုလျှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

သည်တော့ ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ခုခု ရှာရတော့မည်။ ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းမျိုးရိုက်ရင် ကောင်းမလဲ။

* * *

(၁)

အရင်ဆုံး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ပေါ်လာသည်က ကျွန်တော်နေသော ရပ်ကွက်ထဲမှ ကုလားမကြီးတစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် အဲသည်ကုလားမကြီးသည် ဘယ်တုန်းကမှ ရေချိုးသည်ဟူ၍ ရှိခဲ့ဖူးပုံမပေါ်။ အသက်ငါးဆယ်ခန့်၊ ၀၀ဖိုင်ဖိုင်၊ မည်းမည်းသဲသဲ၊ ပုအိုင်အိုင်ခန္ဓာကိုယ်သည် အမြဲတမ်း နံစော်လျက် ကြေးအထပ်ထပ်နှင့်။ ငါးပိရောင် မွဲညစ်ညစ်ထဘီတစ်ထည်ကို ပုံသေရင်ရှားထား၏။ သို့သော် ကုလားမကြီးကား ခေသူတော့ မဟုတ်။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ခင်ပွန်းလင်အဖြစ် အတည်အတံ့ယူထားပြီး တစ်အိမ်တည်းတွင် လင်နှစ်ယောက်စလုံးကို အတူထားကာ ပေါင်းသင်းနေသူဖြစ်၏။ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းမဟုတ်။ တကယ်ဖြစ်၏။

မနက်မိုးလင်းလျှင် ကုလားမကြီးက အိုးစရည်းတစ်လုံးထဲတွင် မန်ကျည်းဖျော်ရည် စပ်သည်။ ပြီးလျှင် ဆိုင်းထမ်းနှစ်ထမ်းထဲသို့ ခွဲထည့်ကာ မန်ကျည်းဖျော်ရည် အထမ်းနှစ်ထမ်းကို သူ့ယောက်ျားနှစ်ယောက်လက်သို့ အပ်သည်။

လင်တစ်ယောက်လျှင် မန်ကျည်းဖျော်ရည်တစ်ထမ်းစီ သယ်ကာ (ပထမလား ဒုတိယလား မသိရသော) လင်သည်က တောင်ဥက္ကလာတွင် မန်ကျည်းဖျော်ရည် ရောင်းရပြီး (အခြား ပထမလား ဒုတိယလား ခွဲခြားမသိနိုင်သည့်) လင်သည် တစ်ယောက်ကမူ ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်ရောင်းချရ၏။

ကုလားမကြီးကား မန်ကျည်းဖျော်ရည် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းစု၏ အမှုဆောင် ဒါရိုက်တာချုပ် (C.E.O) ပင် ဖြစ်ချေသည်မဟုတ်လား။

ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးဆိုလျှင် တက်ယုဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံထားခြင်းကြောင့် ပရိသတ်လည်း စိတ်ဝင်စားမည်။ ပြီးတော့ လက်တွေ့ဘဝမှာလည်း နီးစပ်သောကြောင့် ဘဝသရုပ်မှန် ရီရယ်လစ်ဖင်စစ်စစ်၊ ပြည်သူ့အကျိုးပြုဇာတ်ကားကြီး... ဘာညာကွဲကွဲ စသဖြင့်လည်း အင်တာဗျူးတွေမှာ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ပြော၍ ရမည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ရုပ်ရှင်သဘောအရ ကုလားမကြီး၏ ငယ်ဘဝကို နောက်ကြောင်းပြန် (Flash Back) ပြရလျှင် ကုလားမကြီးသည် ကုလားသူဌေးကြီးတစ်ယောက်၏ မယားငယ် ဖြစ်၏။

သွားပြီ...။ ရှုပ်ကုန်ပြီ။

သူတို့တွေ အချင်းချင်း ဘယ်လို တော်စပ်ကုန်ကြမလဲဆိုသည်ကို ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်။ သို့သော် ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ရိုက်ဖြစ်အောင် ရိုက်မည်။

ရိုက်ပြီးလျှင် ဇာတ်ကားနာမည်ကို "ပေါက်" သွားအောင် ပရိသတ်နားစွဲပြီးသား ခေါင်းစဉ်တစ်ခုခု ပေးထည့်ပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။

ဟုတ်ကဲ့... (အန်ကယ်ကြီး သခင်တင်မြ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုလျှင်)

"ဘုံဘဝမှာဖြင့်.." ဟု ပေးချင်ပါသည်။

မကောင်းဘူးလားခင်ဗျာ။

* * *

မင်းသမီးကို အသားပေးသည့်ဇာတ်ဆိုလျှင် မြန်မာပရိသတ် သိပ်မကြိုက်ဟု တချို့က ပြောကြ၏။ ဒါဆိုလျှင်တော့ မင်းသားကို အားပြုသည့် ဇာတ်လမ်းမျိုး ရှာရဦးမည်။

ဒါကလည်း သိပ်မခက်ခဲလှပါ။ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု ပိုက်ဆံပြတ်တိုင်း သွားသွားစားနေကျ တာမွေက လမ်းဘေးထမ်းဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်အကြောင်း ရိုက်ပြလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်ပင်။ ဒါလည်း စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းမဟုတ်။

တကယ့် လူနေမှုဘဝထဲက တကယ် လှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေရသော လူသားတွေအကြောင်း။

ထမ်းဆိုင်လေးက အဝစား ငါးရာကျပ်ဖြင့် ဆိုက်ကားသမားတွေ၊ အထမ်းသည်တွေ မှီခိုရာ၊ အားပေးရာ လမ်းဘေးဆိုင်၊ ခနော်နီခနော်နဲ့ကလေး...။ သစ်သားပြား အဟောင်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် မြေဖြူခဲဖြင့် မညီမညာရေးထားသော “မစိန်ညွန့် ထမ်းဆိုင်” ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကလေး ရှိသည်။

မစိန်ညွန့်က ဒီဆိုင်လေး၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ရုံသာမက သူပဲ ထမ်းချက်၊ ဟင်းချက်၊ ပြီးလျှင် ဒန်အိုးအစုတ် လေးငါးလုံးထဲတွင် ဟင်းတွေထည့်၊ ညနေစောင်းလျှင် ဆိုင်ခင်း၊ ကိုယ်တိုင်ရောင်း၊ ဆိုင်မှာ လူကျလျှင်တော့ သမီးအကြီးမကပါ ဝင်ကူ၊ ဒီလိုနှင့် လည်ပတ် ရပ်တည်နေခြင်း ဖြစ်၏။

မစိန်ညွန့်က ဆိုင်မှာ ထမ်းကိုသာ ရောင်းသည်မဟုတ်ဘဲ အရက်ပုန်းကလေးများကိုလည်း လစ်လျင်လစ်သလို အနည်းအကျဉ်း ရောင်းတတ်၏။

ကြည့်...။ အဲသည်မှာတင် ဇာတ်က “နာ” နေပြီ။

လမ်းဘေးထမ်းဆိုင်ကလေးနှင့် အရက်ပုန်း ရောင်းစားသော အခြေခံကျကျ မိသားစုဘဝလေး...။

ရပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်များအားလုံး အဲသည်ဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ဘူးသီးလုံးလောက်ကျဖို့သာ ပြင်ထားပေရော။ ဒီဇာတ်ကားကြည့်ပြီးလို့မှ မငိုရလျှင် ပရိသတ်များ တစ်ဦးလျှင် သားရေကွင်းတစ်ကွင်းစီ ဝေငှပါမည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် သားရေကွင်းဖြင့် ပစ်ပါ။ မုချဆက်ဆက်... မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျရပါစေမည်။ တကယ်ပါ...။ ကျွန်တော် ညာမပြောတတ်ပါ။

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းသားက မစိန်ညွန့်၏ခင်ပွန်း ကိုအောင်မျှင်။

ဇာတ်လိုက်မင်းသားကို အားပြုရမည့် ဇာတ်ကားဖြစ်သောကြောင့် ကိုအောင်မျှင်၏ “လုပ်ကွက်” ကို အသားပေးပြီး ရိုက်ရမည်။ ကိုအောင်မျှင် ဘာလုပ်သနည်း။

ညနေစောင်း၍ မစိန်ညွန့်က ဆိုင်ခင်းပြီဆိုသည်နှင့် ကိုအောင်မျှင်တစ်ယောက် ဆိုင်ဘေးက ထန်းပလပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ကျောခင်းသည်။ မစိန်ညွန့်ဝယ်ပေးထားသော အရက်ဖြူကို တစ်ကျိုက်ပြီးတစ်ကျိုက် ငုံသည်။ မယားဖြစ်သူ ဈေးရောင်းသည့်အိုးထဲမှ ဟင်းကို စွတ်ကယ်စွတ်ကယ် နှိုက်ကာ အမြည်းအဖြစ် မြည်းသည်။

မူးပြီ... ဝပြီဆိုသောအခါ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး စံပယ်တော်မူကာ တခေါခေါနှင့် အိပ်စက်လေတော့သည်။ အိပ်ရာက နီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သောက်တော်မူဘူးကို လှမ်းဆွဲကာ သုံးလေးငါးကျိုက် မော့သည်။ ခပ်ထွေထွေ အရှိန်ကလေး ရလာကာမှ မယားဖြစ်သူ ပြင်ပေးသော ထမင်းဇလုံကို ပါးဖြနားဖြဲ စား၏။

ပြီးလျှင်တော့ စိမ်ပြေနပြေ ဖိမ်ခံပြီးတဖြေ့ဖြေ့ သောက်လေတော့သည်။ ဆိုင်သိမ်းချိန်ဆိုလျှင် ကိုအောင်မျှင်တစ်ယောက် အမူးလွန်နေချေပြီ။ မထနိုင်တော့။ မယားဖြစ်သူ မစိန်ညွန့်က ဆိုက်ကားတစ်စီးငှားပြီး ကိုအောင်မျှင်ကိုတင်ပေးကာ အိမ်သို့ အရင်ပို့ခိုင်းရသည်။ သူတို့သားအမိကတော့ အိုးတွေ ပန်းကန်တွေကို ထမ်းကာရွက်ကာဖြင့် ဆိုက်ကားနောက်က လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ရ၏။

သို့သော် ကိုအောင်မျှင်ကား အလကားလူမဟုတ်။ လူပေါ်ကြော့မဟုတ်။ မစိန်ညွန့်၏ ထမင်းဆိုင်က ညပိုင်းဖွင့်သော လမ်းဘေးဆိုင်ပီပီ အရက်သမားတွေ လာတတ်သည်။ မကြာခဏဆိုသလို ရန်ပွဲတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ရိုက်ကြနက်ကြသည်။ အနည်းဆုံး တစ်လတစ်ခါလောက်တော့ ပြဿနာတက်နေကျ။

ပြဿနာဖြစ်လိုက်ပြီဟေ့... ဆိုသည်နှင့် နယ်မြေတာဝန်ကျ ရဲကလည်း ချက်ချင်း ရောက်လာတော့သည်။ ပြီးလျှင်...

“ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ဒီလိုအခါမျိုးတွင် ကိုအောင်မျှင်က သူစံမြန်းရာ ထန်းပလပ် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ မားမားကြီးထရပ်လိုက်ကာ...

“ကျွန်တော်ပါပဲ”

“အေး... ဒါဆို မင်း စခန်းကိုလိုက်ခဲ့”

ဒါမျိုး ကြုံဖူးပေါင်းများနေပြီဖြစ်သော ကိုအောင်မျှင်က တစ်ချက် မျက်နှာမပျက်။ သူဝတ်နေကျ အနွေးထည်အင်္ကျီဟောင်းလေးကို ပခုံးပေါ် လွှားတင်လိုက်ပြီး အချုပ်ခန်းဆီသို့ ရင်ကော့ကာ လိုက်လေတော့သည်။

အရေးကြီးသည်က မစိန်ညွန့် အဖမ်းခံရ၍ လုံးဝမဖြစ်။ မစိန်ညွန့် အဖမ်းခံရလျှင် ထမင်းဆိုင်ပိတ်သွားမည်။ ကလေးတွေအားလုံး ငုတ်တုတ်ငတ်သွားမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုအောင်မျှင်က ခေါင်းခံပြီး အချုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရ၏။

သူ့အတွက်ကတော့ သူပူစရာမလို။ ထုံးစံတိုင်း နောက်တစ်ရက်ကျလျှင် မစိန်ညွန့်က အာမခံမည့်သူ ကြံဖန်ရှာလာပြီး သူ့ကို အချုပ်ထဲမှ လာထုတ်လိမ့်မည်သာ။

* * *

မင်းရိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက် လှပသိမ်မွေ့နက်နဲသည့် မိသားစု မေတ္တာဖွဲ့
အတ်လမ်းလဲ။ ဒါမျိုးကို မရိုက်နိုင်သည်မှာ မြန်မာရုပ်ရှင်လောကသားတွေ
ညံ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထုအတွင်း အခြေခံကျကျ ကွင်းဆင်း
မလေ့လာကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအတ်ကားကို ရိုက်ဖြစ်အောင် ရိုက်မည်။ အထူးသဖြင့်
အချုပ်ထဲမှ ပြန်လွတ်လာသည့်အချိန်တွင် ကိုအောင်မျှင်၏အပြုံး...။ ကိုအောင်မျှင်၏
ဂုဏ်ယူပီတိဖြစ်နေသော ဖောသွပ်သွပ်မျက်နှာကို အသားပေး၍ ပြမည်။

ပြီးလျှင် စလိုးမိုးရှင်းခေါ် အနှေးပြကွက်ဖြင့် ကိုအောင်မျှင်၏ ချစ်ဖနီးရီရာဆီ
ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွား ပြန်လာနေသော ခြေလှမ်းများ...။

အတ်ကားနာမည်ကိုတော့ ရွှေခုံးဘီအောင် ဆန်ဆန်လေး...။

“ဗိုလ်အောင်မျှင် ပြန်လာပြီ”

* * *

တချို့ကလည်း “ပရိသတ်ကို ပညာပေးဇာတ်လမ်းမျိုး ရိုက်ပါလား” ဟု အကြံပေးကြသည်။ ဆရာဦးသုခ၏ “ရဟန်းမစားရသော ဆွမ်းတစ်နပ်” တို့ “တစ်ပါးသီလ” တို့လို ဇာတ်ကားမျိုးဆိုလျှင် အနုပညာလည်းမြောက်၊ ပရိသတ်လည်း အသိပညာရသည်ကို ရည်စူးပြီး ပြောကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ကလည်း ပရိသတ်ကြီးကို ပညာတွေ ပေးပါတော့မည်။ လွယ်ပါသည်။ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးကိ မင်္ဂလာမောင်မယ်... တို့ ဘာတို့လို စာစောင်တွေထဲမှာပင် လိုက်ရှာနေစရာမလိုပါ။

ကျွန်တော့်တပည့်ကျော်တစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ရိုက်လိုက်ရုံနှင့် ပရိသတ်ကို ပညာတွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီး ပေးလို့ရသည်။

တပည့်ကျော်နာမည်က အောင်စောထွန်း။ အညာက ဆင်းလာသည့် တကယ့် မအူမလည်ငနဲ၊ လူကသာ မအူမလည်၊ ရှုပ်ချင်ပွေချင်သည့် နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိ။

ဖြစ်ချင်တော့ ရန်ကုန်က သူဌေးသမီးဂိုက်ဖမ်းနေသော ပေစုတ်စုတ် မတမ်းမတစ်ယောက်နှင့် အဲဒီအညာသားမလည်ရှုပ်တို့ ဘယ်လိုဆုံပြီး ဘယ်လို ကြိုက်သွားကြသည် မသိ။ (ခွေးငတ်နှင့် ဖိနပ်ပြတ် တွေသည်နှိမိတ်ပုံကို ရိုက်ကူးပြုပြီး ဇာတ်လမ်းကို စဖွင့်လိုက်မည်။) လူချင်း ချစ်ကြိုက်ရုံနှင့် မပြီးဘဲ မိန်းကလေးအိမ်ကိုပါ ဝင်ထွက်သွားလာနေရာမှ မတော်ရသေးသော ယောက္ခမလောင်းကြီးက သဘောကျပြီး သားမက်လောင်း မလည်ရှုပ်ကို ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဆင်မြန်းပေးလိုက်သည်။ (အဲသည်မှာ ဇာတ်အရိုက်က တစ်ချက် ဆောင့်တက်သွား၏။ ထိုနေရာတွင် “ဘိုးဘိုးအောင်နဲ့ ရှင်အဇ္ဈဂေါဏ မ,တဲ့ကိန်းဆိုက်ပြီ” ဟူသော နဂါးနီသီချင်းထဲမှ စာသားကို ဇာတ်ဝင်တေးအဖြစ် သုံးမည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးထား၏။)

အောင်စောထွန်းကလည်း ရွှေလက်စွပ်တစ်ဝင်းဝင်း၊ ယောက္ခမလောင်းကလည်း တပြုံးပြုံးဖြစ်နေပုံက shorts ဟု ခေါ်သော ပြကွက်အတိုများဖြင့် နှစ်ဖက် အပြန်အလှန် Parallel ပြပါမည်။

သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်။ အောင်စောထွန်းတစ်ယောက် အဲသည် ကောင်မလေးနှင့် မယူဖြစ်တော့ဘဲ ကွဲသွားကြတော့သည်။

ခိုက်ရိုင်းလိုက်ပုံများကတော့... သူ့သမီးကို မယူသည့်အပြင် ရွှေလက်စွပ်ကိုပါ ပြန်မပေးတော့ဘဲ အပိုင်နံ့လိုက်၏။

ဒီအခန်းကို ရိုက်ကူးသည့်အခါတွင်တော့ အောင်စောထွန်း၏ မျက်နှာကို ဆီ နှစ်ဆယ်သားခန့် သုတ်လိမ်းပြီးမှ မှန်ဖြင့်ထိုးကာ မျက်နှာတပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေပုံကို ပေါ်လွင်အောင် ပြသရမည်။ ဒါတောင် အပြင်မှာ တကယ့်မျက်နှာပြောင်ပုံကို လိုက်မီလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မယုံကြည်ချေ။

(ငနဲသားကတော့ သူ့လက်ကဟာကို သူ၏ ဘုန်းညွန့်ကံညွန့် အရိန်အဝါကို မနေသာသောကြောင့် သိကြားမင်းက လာရောက် ဆက်သရသည့် လက်ဝတ်ရတနာအလား သဘောထားပြီး ရုပ်အတည်ကြီး လုပ်နေလေ၏။)

သည်အထိတော့... တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း။ နောက်ပိုင်း သူ့မကောင်းမှုဒဏ် သူပြန်ခံရပုံကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ဖြည့်စွက်ရမည်။ ဒါမှ ပရိသတ်ကိုလည်း ပညာပေးပြီးသား ဖြစ်သွားမည်။

ကျွန်တော်က ဒီလို စဉ်းစားထား၏။

အောင်စောထွန်း မရှုမလှသေသွားပုံကို ပြမည်။ ဒါတင်မကသေး။ သူ မတရားယူထားသော ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း၏ သံသရာအကြွေးကို ဆပ်ရန် မတော်လိုက်ရသော ယောက္ခမအိမ်တွင် နွားဘဝဖြင့် ပြန်ဝင်စားရပုံကို ရိုက်ပြမည်။

ကြည့်စမ်း... ကံကောင်းလျှင် ဆရာဦးသုခထက်ပင် နာမည်ကြီးသွားနိုင်သေး၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဇာတ်ဝင်ခန်းတွင် ပရိသတ်ကို ပညာတွေ ရေရေလည်လည် ပေးမည်။ ဩဝါဒတွေ ပေးမည်။ ဗဟုသုတတွေ ပေးမည်။ သိသလောက် တတ်သလောက်၊ တောင်မရောက်၊ မြောက်မရောက် တရားဒေသနာ အတိုအစတွေ ပေးမည်။ (လိုအပ်မည်ထင်လျှင် ဆန်တစ်ပြည်နှင့် ဆီငါးကျပ်သားစီပါ ထည့်ပေးမည်။ ပရိသတ် ကြိုက်ဖို့သာ လိုရင်းမဟုတ်လား)

အောင်စောထွန်း အဖြစ်ဆိုးပုံများ... နွားဖြစ်တာတောင် ရိုးရိုးနွားမဟုတ်။ နွားမကြီး တစ်ကောင်ဘဝဖြင့် ပြန်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

မတော်လိုက်ရသည့် ယောက္ခမကလည်း အောင်စောထွန်းတစ်ဖြစ်လဲ နွားမကြီးကို မကြာမကြာဆိုသလို ဇီးတင်သည်။ နွားနို့ညှစ်ပြီး ရောင်းစားသည်။

ယောက္ခမကြီးက နွားနို့ဖိုးပိုက်ဆံများဖြင့် ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်ဝတ်သည့် နေရာအရောက်တွင် ဇာတ်လမ်းကို တိခန့် ရုပ်ပစ်လိုက်မည်။ ဇာတ်ကားအမည်ကိုတော့ ဆရာဦးငြိမ်းမင်းထံမှ မှီးလိုက်လျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်။

“ယောက္ခမနို့ဖိုး”

* * *

ကျွန်တော် ယခုနေသောအိမ်ကို စပြောင်းလာကတည်းက ခြေရင်းခြံမှ နှစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မိသည်။

ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းမှ ကြည့်လိုက်လျှင် တစ်ဖက်အိမ်၏ တံခါးသုံးချပ်တွဲ ပြတင်းပေါက်အကျယ်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ သို့သော် အဲသည် ပြတင်းပေါက်က ဘယ်တော့မှ မဖွင့်ထား။ အမြဲတမ်း လိုက်ကာတွေကို အပြည့်ချထားသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိ။ ဘယ်သူတွေ နေထိုင်သော အိမ်မှန်းလည်း စိတ်မဝင်စား။

ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသည်က လိုက်ကာတွေ ချထားသော ပြတင်းပေါက်ကိုသာ ဖြစ်၏။

ဇာတ်လမ်းတွဲရိုက်မည့် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည်။ အဲသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကင်မရာကိုချိန်ကာ သုံးချောင်းထောက်ခုံပေါ်တွင် နေရာချပြီး တောက်လျှောက် ပုံသေရိုက်ထားမည်။

ဘာ ကင်မရာအထူးပြုလုပ်ချက်မှ မလို။ မည်သည့် အလင်းပေးစနစ်မှ မလို။ အသံဖမ်းဖို့ မလို။ မီးထိုးမှန်ထိုး မလို။ ဇာတ်ညွှန်း မလို။

လင်းလျှင် လင်းသည့်အတိုင်း၊ မှောင်လျှင် မှောင်သည့်တိုင်း ပြတင်းပေါက်ကလေးကို နဂိုရည်မပျက် မြင်တွေ့နေရမည် ဖြစ်သည်။

မိုးရာသီဆိုလျှင်လည်း ပြတင်းပေါက်ကလေးပေါ် မိုးစက်တွေ စိုစွတ်ထိစင်ပုံကို သင်တို့ တွေ့မြင်ကြရမည်။ ဆောင်းရာသီဆိုလျှင်လည်း ပြတင်းမှန်သားပေါ် နှင်းငွေ့တွေ ဟပ်သည်ကို တွေ့ကောင်းတွေ့မြင်ကြရမည်။ နွေရာသီဆိုလျှင်လည်း ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်တွင် လက်နေသည့် နေခြည်နွေးနွေးကို မြင်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ရံဖန်ရံခါ... အဲသည် အိမ်အခန်းတွင်းက မီးခလုတ်ဖွင့်လိုက်သဖြင့် ပြတင်းမှန်သားပေါ် မီးလုံးအလင်းရောင် ရိုက်ခတ်သည့်အခါများတွင်မူ သင်တို့ နည်းနည်းပါးပါး ရင်ခုန်နိုင်ပါသည်။ ဘာများဖြစ်လာဦးမလဲ... ပေါ့။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ပြီးတော့ မီးခလုတ်ကို မှိတ်လိုက်သဖြင့် မှောင်အတိကျသွားပြီးလျှင်တော့ သင်တို့ သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်ပါသည်။

ပြတင်းပေါက်ကလေးကတော့ လိုက်ကာချလျက်သား ရှိမြဲရှိနေမည်ပင်။

ပြတင်းပေါက်ကလေးက ဘယ်တော့ပွင့်လာမှာလဲ။ ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော့်တာဝန်က ရိုက်ကူးတင်ဆက် ပြသရုံသာဖြစ်၏။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ မပြီးမငွေ စောင့်ကြည့်မလဲဆိုသည်ကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ကတော့ သင်တို့ကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။

* * *

မင်းရိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ပြတင်းပေါက်ကလေး ဘယ်တော့ ပွင့်လာမလဲဆိုသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။
သင်ကရော...

ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားအပေါ် ဘယ်အချိန်အထိ သင် စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်ပါသလဲ။

တစ်နေ့လား... တစ်မိုးလား... တစ်ဆောင်းလား...

တစ်နှစ်လား... ဆယ်နှစ်လား... အနှစ်နှစ်ဆယ်လား...

ကျွန်တော်ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရှည်လျားဆုံး ဇာတ်လမ်းကို ရိုက်ကူးပြသဖို့
အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

* * *

အပုပ်အသိုးကောင်များ

(ဤအဖြစ်အပျက်သည် ရုပ်ရှင်မဆန်ဆန်အောင် အတင်း ကြိုးစားယူရင်းက လွဲချော်ကျိုးပဲ့သွားခဲ့ရသော သုံးမရတော့သည့် ဓားသွားတစ်ချောင်း ဖြစ်ပါသည်။)

ည၏ ဆံပင်ရှည်နက်နက်တွေ မျက်နှာပေါ် အုပ်ကျသွားသည်။

တောအုပ်တစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ပိန်းပိန်းပိတ်သွား၏။ အလင်း၏ ဆံပင်ဖြူတစ်မျှင်တလေမျှပင် မတွေ့ရတော့။ ကြိုးတိုက်ထဲရောက်နေသူတစ်ဦး၏ မွန်းကျပ်သော ခံစားမှုမျိုးဖြင့် တောအုပ်ကလေးသည် ချောက်ချောက်ချားချား တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မုန်တိုင်းကို ဖွေချီလာသော မိုးသည် သစ်ခွဲလှပိုင်းတစ်ခုလို တစီးစီးမြည်ကာ တောအုပ်ထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းထိုးဝင်သွား၏။ သစ်ပင်တွေ ထွက်ပြေးရန် ကိုယ့်အမြစ်ကိုကိုယ် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲနှုတ်နေကြပုံမျိုး တဝုန်းဝုန်း ခါယမ်းနေကြသည်။ ကမ္ဘာမြေပြင်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်ဟုပင် မှတ်ထင်ရ၏။

တောအုပ်အလယ်ရှိ သစ်လုံးအိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံး။

တံခါးများအားလုံးကို အလုံပိတ်ထားသည်။ အိမ်အတွင်း ထွန်းညှိထားသည့် မီးအိမ်ငယ်ကလေး၏ အလင်းရောင်သည် အထိအစပ် ဟု၊နေသော နံရံကာ သစ်လုံးများကြားမှ စိမ့်ထွက်ကျနေ၏။

အပြင်သို့ ထွက်ကျလာသော မုန်အိမ်အလင်းဝါဝါသည် မိုးစိုကာ ရွှေရောင် အမျှင်အတန်း အစက်အပြောက်များ ဖြစ်သွားသည်။

မိုးသည်းနေသော တောအုပ်အမှောင်နက်နက်ထဲတွင် ဝိုးတဝါးအလင်းနှင့် သစ်လုံးအိမ်ကလေးသည် တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးနှင့် တူနေလေသည်။

* * *

(၂)

မိုးသံလေသံထဲတွင် သစ်လုံးအိမ်ကလေး၏ တံခါးကို တခုနဲ့တခုနဲ့ ပုတ်လိုက်သံက ပေါ်ထွက်လာသည်။ မီးအိမ်ငယ်ကလေး၏ ဘေးတွင် စာထိုင်ဖတ်နေသော အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ရှိ အိမ်ရှင်လူကြီးက ထလာပြီး တံခါးဖွင့်၏။

“ဦးလေးရယ်... ကျွန်မ ကျွန်မ ဒီမှာ တစ်ညလောက် တည်းပါရစေရင်”

မိုးရေစက်များ ရွဲရွဲစိုကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသော မိန်းမပျိုလေးကို အိမ်ရှင် လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စိုက်ကြည့်ရင်း တွေ့နေ၏။

“ခွင့်ပြုပါ ဦးရယ်၊ ကျွန်မ ဒီတစ်သက် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

အိမ်ရှင်လူကြီးက မိန်းမပျိုလေး ဝင်သာစေရန် တံခါးပေါက်တစ်ဖက်သို့ ကိုယ်ကို ရွှေ့ပြီး လမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။ နောက် တံခါးကို ပြန်စေ့ထားလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင်လာ၏။ သူ့အိမ်၏ တစ်ခုတည်းသာရှိသော အခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး အဲဒီထဲဝင်၊ အဝတ်လဲဟု ပြောလိုက်သည်။ အခန်းဟု ဆိုသည့်တိုင် တံခါးမရှိ၊ နံရံသုံးဘက် ကာရံထားသော အိမ်၏ ထောင့်တစ်နေရာသာ ဖြစ်၏။ မိန်းမပျိုလေး အဝတ်လဲနေစဉ် အိမ်ရှင်လူကြီးက မီးလင်းဖိုအတွင်းသို့ ထင်းချောင်းများကို ထိုးထည့်ကာ မီးတောက်လာစေရန် ယပ်ခတ်ပေးနေလိုက်သည်။ မိန်းမပျိုလေး အဝတ်အစားလဲပြီး၍ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် မီးတောက်သည် ကောင်းစွာ ရှိန်ရလျက်ရှိပေပြီ။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးလေးရယ်... ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း တောထဲမှာ မျက်စိလည်နေတာ ကြာပြီ၊ မိုးသာ စုပ်စုပ်ချုပ်ချုပ်ရော၊ လမ်းရှာလို့ မတွေ့ဘူး၊ ဒီကြားထဲ မိုးကလည်း ရွာချလိုက်တော့...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ မင်းလည်းလူ၊ ငါလည်းလူပဲ၊ ဇာတိတွေ မျိုးရိုးတွေ၊ ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာတွေ မလိုပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်မသေဖို့ လူတစ်ယောက်က ကူညီရမှာ လူတာဝန်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ဒီအိမ်ကိုသာ ကျွန်မ မတွေ့ရရင် ကျွန်မတော့ သေမှာ၊ အခုတော့...”

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ပြောရင်းနှင့် မိန်းမပျိုလေး၏အသံသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တုန်ယင်လာ၏။ စောင်းကြိုးတစ်ကြိုးကို တီးခတ်လိုက်သည့် တုန်ခါခြင်းမျိုး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် နားထောင်၍ တစ်မျိုးကောင်းနေသလို အောက်မေ့ရသည်။

“ဘာမှ စိတ်အပင်ပန်းခံပြီး တွေးမနေနဲ့ကွယ်၊ ကဲ... အားယူတော့၊ ဗိုက်ဆာရင် ဟောဟိုကြောင်အိမ်ထဲမှာ ငှက်ပျောသီးတွေ ယူစား၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချက်ထား ပြုတ်ထားတာတော့ မရှိဘူးပေါ့၊ ငါကတော့ ဒီလိုပဲ၊ ဖြစ်သလိုပဲ”

“ဪ... ဦးလေးက တစ်ယောက်တည်း နေတာကိုး”

စကားစ ခေတ္တပြတ်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်မှုနှင့် ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကို တဖျစ်ဖျစ်လောင်ကျွမ်းနေသော မီးတောက်မီးလျှံများသာ ရှိတော့သလို မှတ်ထင်ရ၏။

“ဒါနဲ့ ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီတောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လာနေရတာလဲဟင်”

အိမ်ရှင်လူကြီးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်...” ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည့် အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသည့် အခန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ကျကွဲသွားသည့်အသံမျိုးနှင့် တူနေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်.. ဦးလေးရဲ့ အလုပ်အကိုင်က ဓားပြ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဟိုးခပ်ဝေးဝေး နယ်စပ်က စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ လောင်းကစားသမားတွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေဆီ သွားပြီး ဓားပြတိုက်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီလို ဝေးဝေးလံလံ မထွက်ဖြစ်တော့လည်း ဒီနေရာကပဲ စောင့်ပြီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ခရီးသည် တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စကိုပဲ ဓားပြတိုက်ရတာပေါ့၊ စိတ်မရှိနဲ့နော် ကလေးမ၊ မင်းကိုလည်း မနက်ကျရင် ဦးလေးက ဓားပြတိုက်ရမှာပဲ”

မိန်းမပျိုကလေး၏ ပြုံးကျယ်ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးများ တဆတ်ဆတ် ခုန်နေကြ၏။ နှလုံးအိမ်ထဲမှ သွေးများ စီးဆင်းမလာတော့ဘဲ နှလုံးအိမ်ကြွက်သား တစ်ချက်ညှစ်လိုက်တိုင်း ချွေးများသာ စိမ့်စိမ့်ထွက်သလို ခံစားရသည်။

နောက်နေတာလားဟုပင် စိတ်ထဲက ထင်ချင်ချင်ရှိ၏။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

“ဦးလေး တကယ်ပြောနေတာ ကလေးမရဲ့၊ အံ့ဩမနေနဲ့၊ ကြောက်စရာရှိရင်လည်း မနက်ကျမှ ကြောက်၊ အခု မကြောက်နဲ့ဦး။ အခုတော့ စားစရာရှိတာ စား၊ အနားယူစရာရှိတာ ယူ၊ ဪ... အခု ကျွေးတာ မွေးတာ တည်းခိုခွင့်ပေးတာတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်၊ အခုဟာက လူသားချင်း ကူညီရမယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ကူညီတာ၊ ဓားပြတိုက်မှာက ဦးလေးရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို လုပ်မှာ။ ကလေးမ အခုဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ရယ်၊ ဆွဲကြိုးရယ်၊ နားကပ်ရယ်ကို ချွတ်ပြီး ထားခဲ့ပေတော့။ ကဲ... လောလောဆယ်တော့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ အိပ်လိုက်ဦး...”

ထိုစဉ် စေ့ရုံစေ့ထားခဲ့သော အိမ်အဝင်တံခါးသည် ဝုန်းခနဲ ပွင့်ထွက်သွားပြီး...

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲဗျ၊ ဒါ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေး။ ဒီမိန်းကလေးကိုမှ ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးရက်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးလဲဗျာ၊ အောက်တန်းကျလှချည်လား...”

တံခါးဝတွင် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် မားမားရပ်လျက်သား ရှိသည်။ အိမ်ရှင်လူကြီးက ဝင်လာသူကို တစ်ချက်ငဲ့သည်ဆိုရုံ ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲကျ၊ ငါ့အိမ်မှာတည်းဖို့ ဝင်လာတဲ့လူကလည်း အိမ်ရှင်အပေါ်မှာ တယ်ပြီး မာရေကျောရေ နိုင်လှချည်လား”

လူရွယ်က မိုးရေများ ရွှဲရွဲစိုနေသော အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ချွတ်လိုက်ရင်း မီးဖိုဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... အစကတော့ တောကြီးမျက်မည်းထဲ တွေ့တောင့်တွေ့ခဲ့ မီးရောင်မြင်တာနဲ့ အိမ်ရှင်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခွင့်တောင်းပြီး တည်းမလိုပါပဲ...။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဒီလို ခွင့်မတောင်းနိုင်တော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းကလေးကို ကာကွယ်ဖို့ ကျုပ် ဒီမှာတည်းမှကို ဖြစ်တော့မယ်”

အိမ်ရှင်လူကြီးက တဟားဟားရယ်ရင်း...

“ဟေ... ကောင်းကွာ၊ အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အတွက်တော့ ဓားပြတိုက်ရမယ့်လူ နောက်တစ်ယောက်တိုးတာပေါ့”

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

လူရွယ်က အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားသည့်ကြားမှ ထွက်လာသည့် သွားစေ့သံ အေးစက်စက်ဖြင့်...

“ဒီမယ်... ခင်ဗျားကို အခုကတည်းက ကျုပ်သတိပေးလိုက်မယ်၊ ဒီမိန်းကလေးကို တစ်ခုခု ဒုက္ခပေးဖို့ ခင်ဗျားကြိုးစားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားကို ကျုပ် သတ်ရလိမ့်မယ်... ဒါပဲ”

မိန်းမပျိုလေးက လူရွယ်ကို အားကိုးတကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများက တုန်တုန်ယင်ယင်။ အိမ်ရှင်လူကြီးက တစ်ချက်ပြုံးသည်။ နောက်... အခန်းထဲဝင်သွားကာ စောင်နှစ်ထည်ကို ထုတ်ယူလာပြီး တစ်ထည်ကို လူရွယ်ဆီ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ နောက်...

“ထားပါတော့ကွာ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ညဉ့်နက်လှပြီ။ ငါလည်း အိပ်ချင်နေပြီကွ၊ တို့ကတော့ ယောက်ျားတွေပဲ၊ ခေါင်းအုံးတော့ မရှိဘူး၊ စောင်ခြုံပြီး ဟောဒီ မီးလင်းဖိုနားမှာပဲ အိပ်ကြတာပေါ့။ ကိုင်း... ကလေးမ မင်းက အခန်းထဲဝင်အိပ်၊ အထဲမှာ ခေါင်းအုံးရော... စောင်ရော ရှိတယ်”

ထင်းတုံးကို မီးစွဲလောင်နေသည့် တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံမှတစ်ပါး တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မီးတောက်၏အလင်းက လျော့ပါးလာသည်။
လူကြီး၏ တခေါခေါဟောက်သံသည် မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

* * *

အာရုဏ်ဦး၏အမြစ်များ ကမ္ဘာမြေပေါ် တိုးဝင် ကုပ်တွယ်စပြုပြီ။

အလင်းတွေ အပင်ပေါက်တော့မည်။

* * *

“အား...”

မိန်းမပျိုကလေး၏အော်သံသည် သစ်လုံးအိမ်ကလေး၏ နံရံကို ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားစေသည်။ အိမ်ရှင်လူကြီးသည် အိပ်မောကျနေရာမှ ဖြန်းခနဲခုန်ထကာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။ အခန်းထဲတွင်... အဝတ်အစားတွေ အနာဖေးအဟောင်းလို မသပ်မရပ် တွန့်ကြေ စုတ်လန်နေသည့် ကောင်မလေးနှင့် လူရွယ်...။

ရမ္မက်များကို ကိုက်ချီထားရာက လွတ်ချရတော့မလို ဖြစ်နေသည့် လူရွယ်၏ဟန်သည် ကျီးကျန်းတစ်ကောင် ဆန်နေလေသည်။

အိမ်ရှင်လူကြီးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းဟာက ရုပ်ရှင်တွေထဲကနဲ့လည်း မတူပါလားကွ၊ မင်းသမီးကို လူဆိုးလက်ထဲက အကာအကွယ်ပေးမယ့် ဇာတ်လိုက်ကိုယ်တိုင်က အခုတော့ ကောင်မလေးအခန်းထဲ ခိုးဝင်ပြီး မဟုတ်တရုတ်လုပ်ဖို့ ကြံတယ်ဆိုတော့... အင်း... ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေပြီ”

“ဒါ... ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

အိမ်ရှင်လူကြီး၏ မျက်နှာအမူအရာက ချက်ချင်း တင်းမာသွားပြီး...

“အေး... အဲဒါဆိုလည်း ဆိုင်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လူရွယ်၏အင်္ကျီကော်လံစကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ လူရွယ်က လက်ဖျံဖြင့် ရိုက်ဖယ်ကာ ရုန်းထွက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။

အိမ်ရှင်လူကြီးက နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ပုဆိန်တစ်လက်ကို ဆွဲယူကာ ခုန်ထွက်လိုက်သွား၏။ မြေပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း တအားလွှဲခုတ်သည်။ လူရွယ်က လှိုမ့်ထွက်ပြီး ရှောင်သည်။ နောက်တစ်ချက် လွှဲအခုတ်။ အာရုဏ်၏ အလင်းရောင် မှိုန်မှိုန်ကြောင့် အရိပ်တွေ ပြက်ပြက်ထင်ထင်မရှိလှ။ ကောင်းကင်သည် အပြာနုရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေဆဲ ရှိသေးသည်။ နံနက်ခင်း ငှက်တို့ အစာရှာထွက်ကြပြီ။ ကျွန်းပင်ထိပ်ဖျားရှိ အရွက်ဖားဖားကြီးများထဲတွင် သီချင်းတစ်ပုဒ် ရှိနေသည်။ ငှက်တစ်ကောင် (သို့မဟုတ်) ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်မည်ဟု အောက်မေ့ရ၏။ ပုဆိန်ချက် မြေကြီးပေါ် ကျကျချင်း လူရွယ်က သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုဖြင့် လှမ်းရိုက်သည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ပုဆိုင်ကိုင်လက်ကို ထိ၏။ ပုဆိန်လွတ်အသွားဖျတ်ခနဲ လူချင်းဝင်ပူးသည်။ မြေပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးနေကြ၏။ ပခုံးချင်းဖိလှဲ၏။ ခြေထောက်ချင်းရိုက်၏။ လက်ချင်းယှက်ချုပ်ကာ လိမ်၏။ အတန်ကြာသည်အထိ ပွဲကမပြီးသေး။ နှစ်ယောက်စလုံး ချွေးဒီးဒီးကျကာ မောဟိုက်နေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှင်လူကြီးက ဆောင့်တိုက်လိုက်သော ဒူးကို လူရွယ်က လက်မောင်းကွေးဖြင့် ဆွဲပွေဖမ်းထားလိုက်သည်။ ပြီး... တစ်ပြိုင်နက် အင်္ကျီအောက်တွင် ဝှက်ထားသော ဓားမြှောင်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ကာ ထိုးချလိုက်၏။ အိမ်ရှင်လူကြီးက လွတ်နေသော ခြေထောက်ဖြင့် ခုန်ကာ ဆောင့်နှင်းလိုက်သောကြောင့် လူရွယ် ခွေကျသွားသည်။ ဓားမြှောင်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဆွဲလိမ်ခံလိုက်ရသောကြောင့်လည်း ဓားမြှောင်လွတ်ကျသွား၏။ အိမ်ရှင်လူကြီးက မြေကြီးပေါ်မှ ဓားမြှောင်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ လူရွယ်က သူ့ကို ထိုးချလိုက်တော့မည် အထင်နဲ့ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ မျက်စိကို အတင်းစုံမှိတ်ထား၏။ လူကြီးက ဓားမြှောင်အရိုးကို အသေအချာစိုက်ကြည့်နေပြီး...

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဒီဓားမြှောင်ကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

လူရွယ်က မျက်စိကို အံ့ဩတကြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အတန်ကြာအောင် ကြောင်နေပြီးမှ...

“ကျွန်တော့်အဖေ အမွေပေးခဲ့တာပါ”

လူကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဒီတစ်ခါတော့ ရုပ်ရှင်ဆန်နေပြန်ပြီဟေ့။ ဒါ ငါ့ဓားမြှောင်ကွ။ ဟောဒီ စကားလုံးဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ထွင်းထားတာ၊ ငါ ထောင်ကျသွားတော့ ဒီဓားဟာ ငါ့မိန်းမဆီမှာ ကျန်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက မိန်းမက ကိုယ်ဝန်ရှစ်လနဲ့၊ အင်း... အဲဒီနောက်တော့ ငါတို့ တစ်ခါမှ ပြန်မဆုံနိုင်တော့ပါဘူးကွာ”

လူရွယ်က တစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး...

“ဘာဆိုလဲဗျာ၊ ဒါ ကျုပ်အဖေက ပေးတာပါဆို၊ ကျုပ်မှာ အဖေရိုပြီးသား၊ ခင်ဗျားက နေရင်းထိုင်ရင်း ကျုပ်အဖေ ဝင်မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“ကျုပ်အမေက ကျုပ်အသက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက ဆုံးသွားပြီ”

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

လူကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ လူရွယ်က တစ်ချက် တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်သွားပြီး...

“အင်း... အမေ့ဓားမြှောင်ကို အမေသေသွားတော့ အဖေက ယူထားလိုက်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေနိုင်တာပေါ့”

လူကြီးက ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ တစ်ချက်ချင်း ဘယ်ညာယမ်းလိုက်ပြီး...

“ခက်ပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီလိုဆိုလည်း မင်းဟာ ငါ့သားဖြစ်ပါတယ်လို့ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး အသေအချာ ပြောလို့ရပါတော့မလဲ၊ ထားတော့ကွာ၊ နောက်ဆုံး မင်းဟာ ငါ့မိန်းမက မွေးတာမဟုတ်ဘဲ ငါ့မိန်းမယူတဲ့ နောက်ယောက်ျားဘက်က ပါလာတဲ့ ကလေးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ”

“ဟင်း... ကုန်ကုန်ပြောရင် ကျုပ်အဖေက ဒီဓားမြှောင်ကို တစ်နေရာရာက ကောက်ရခဲ့တာတောင် ဖြစ်နေနိုင်သေးတယ်”

လူကြီးက...

“ဟာ... ဒါလောက်ကြီးတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ငါ့မိန်းမကအကြောင်း ငါ သိတယ်၊ နမောနမဲ့ အစားထဲက မဟုတ်ဘူးကွာ၊ နောက်ပြီး ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာ၊ ဒီဓားမြှောင်ကို သူ အသေအချာ သိမ်းထားမှာ သေချာတယ်၊ အင်း... မင်းဟာ ငါ့သား ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပါလေ”

လူရွယ်က မျက်နှာကို သိသိသာသာကြီး ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်၏။ ထိုအမှုအရာကို မြင်သွားသော အိမ်ရှင်လူကြီးက ဆက်၍...

“ဒါပေမယ့်ကွာ ခေါင်မိုးတစ်ခုတည်းအော်ကမှာ အတူတူတည်းခိုနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်မယ်လေး ဘာလေးနဲ့ အသံကောင်းဟစ်ပြီးမှ ဗလတ္တာရလုပ်ဖို့ကြံတတ်တဲ့ အကောင်တစ်ကောင်ကို သားတော်ရမှာတော့ ခပ်ရှက်ရှက်ပဲ”

လူရွယ်က ချက်ချင်းပင် ပြန်၍...

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို အဖေ သိပ်တော်ချင်နေမယ်များ မှတ်နေလို့လား... ထို့... ဓားပြကများ...”

“ဘာ... ဟေ့ကောင်... ငါ တယ်... သေတော့မှာပဲ”

အိမ်ရှင်လူကြီးက ဓားဖြင့်ထိုးရန် ဆတ်ခနဲ ရွယ်လိုက်ပြီးမှ မတော်တဆ ငါ့သားများ ဖြစ်နေခဲ့ရင်ဟူသော အတွေးက ဝင်လာသဖြင့် စိတ်ကို အတင်း ချုပ်တည်းထားလိုက်ရ၏။ မီးအပူပြင်းပြင်း အပေးခံထားရသော ဒယ်အိုးအလွတ်တစ်လုံးလို သူ့အာရုံတွေ တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေသည်။ ဝုန်းခနဲ ကွဲထွက်သွားတော့မည်လားဟုပင် အောက်မေ့မိ၏။ ငါ့သား ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါလေဟု တွေးရင်း ဓားရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည့် လက်ဖဝါးထဲတွင် ချွေးစေးများ စိမ့်ယိုလာသည်။ အင်း... ငါ့သားမဟုတ်တာက ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး။ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ကုန်ပြီးမှ ကိုယ့်သားအစစ် တကယ်ဖြစ်နေရင် ဟူး... ဘာမှ မလုပ်တာက သောကကင်းပါတယ်လေ ဟု တွေးသည်။ တွေးရင်းနှင့် စိတ်ရှုပ်လာသောကြောင့် ခွေးမသား... အယုတ်တမာကောင်၊ အပုပ်အသိုးကောင် ဟု စိတ်ထဲကျိတ်၍ ဆဲလိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖွဲ့စည်း ဆက်နှောင်ထားသည့် ဝက်အူများ အရစ်ပြုန်းပြုတ်ထွက်မတတ် အကျပ်အတည်း ခံထားရသလို ဝေဒနာတစ်မျိုးဖြင့် အိမ်တံခါးဝဘက်ဆီသို့ လေးတွဲစွာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

လူရွယ်က မြေပေါ်တွင် တွေ့ရသော ဝါးဆစ်ပိုင်း ခပ်ချွန်ချွန်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ကောက်ထိုးထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်ရှင်လူကြီး၏ နောက်မှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လိုက်လာသည်။ အကာအကွယ်မဲ့နေသော လူကြီး၏ကျောပြင်ကို ဝါးချွန်ဖြင့် အားရှိပါးရှိ ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် သူ့လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောသည် တဒိန်းဒိန်းခုန်နေလေသည်။ သိပ်စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး။ အခုနေ ငါ့က လက်ဦးအောင် အရင်ချလိုက်ရရင်တော့ ဟု တွေးရင်းက အင်း... ငါ့အဖေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာဟူသော အသိက ဖျတ်ခနဲခုန်ဝင်လိုက်သဖြင့် အတွေးလက်စသည် လေထဲတွင် တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးလေ၊ တကယ်ဟုတ်ရိုးမှန်ရင် သွေးက စကားပြောမှာပဲ။ အလိုလို ခံစားသိနဲ့သိမှာပဲ။ အခုတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဒီငတ်ကြီးကို အဖေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ စိတ်ထဲထည့်ကြည့်လို့ ဘယ်လိုမှကိုမရဘူး။ ဟင်း... တောက်...။ ဓားရိုးပေါ်လက်တင်ထားရသော ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားရပြန်လေသည်။ သွေးတွေ ပွက်ပွက်ထ ဆူလာပြန်၏။ လက်မကို လက်သီးဆုပ်ထဲ ထိုးသွင်းပြီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်ရသည်။ မတော်တဆ ဖြစ်များဖြစ်နေခဲ့ရင်...။ သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။ အဖေကို သတ်မိတဲ့အပြစ်... မတွေးရဲစရာ။ ထိုအချိန်တွင်...

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

အိမ်ရှင်လူကြီး၏နှုတ်မှ “ဟာ” ဟူသော အာမေဍိတ်သံ ခပ်တိုးတိုး ထွက်လာ၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်တံခါးမကြီးက ပွင့်လျက်သား...။

ကလေးမရေ... ကလေးမရေ... ဟု တတွတ်တွတ်ခေါ်ရင်း လူကြီးက အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ လူရွယ်ကလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွား၏။

အိမ်ပေါ်တွင် သက်ရှိတစ်ကောင်တစ်လေမှ ရှိမနေ။

ကမ္ဘာမြေကို ဖန်ဆင်းသည့် ပထမဦးဆုံးည၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမျိုးဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

“မင်းကို ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးတာ ထင်တယ်ကွ” ဟု လူကြီးက ခပ်တိုးတိုး ညည်းသလိုပြောရင်း လူရွယ်ကို စွပ်စွဲလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့စွပ်စွဲချက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံကြည်သည့်လေသံ ပါနေ၏။ လူရွယ်ကလည်း “ခင်ဗျားကြီး ဓားပြတိုက်မှာစိုးလို့ ပြေးတာနေမှာ...” ဟု ချက်ချင်း စကားတုံ့ပြန်သည်။ ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည့်တိုင် သည့်ထက်မက တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေပြီဟူသည့် ခံစားမှုဖြင့် စိတ်တွေ လေးထောင့်ဆန်နေ၏။

လူကြီးက မီးလင်းဖိုဆီသို့ ပြေးသွားပြီး အောက်ခြေတွင် ဖုံးထားသည့် အံ့ဂုတ်တံခါးကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

အထဲတွင် ဗလာဟင်းလင်း။

“ဟာ... ပါသွားပြီ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်ပါသွားပြီ၊ တောက်... သူခိုးမ၊ အယုတ်တမာမ”

အိမ်ရှင်လူကြီးက အယုတ္တ အနတ္တအမျိုးစုံအောင် ဆဲဆိုရင်း အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ အနီးသို့ရောက်လာသော လူရွယ်က မီးဖိုနောက်နား ကြမ်းပြင်တွင် ကျနေသော တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့သဖြင့် ကောက်ယူလိုက်၏။

မိန်းမတစ်ယောက်ပုံပါသော အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံဟောင်းတစ်ချပ် ဖြစ်သည်။

“ဒါ... ဘာလဲဗျ”

လူရွယ်၏နှုတ်မှ မေးသလိုလို၊ ရေရွတ်သလိုလို အသံထွက်သွား၏။
ဖျတ်ခနဲဆိုသလို ဓာတ်ပုံသည် လူကြီး၏လက်တွင်းသို့ ပါသွားပြီး...

“ဟာ... ဒါ ငါ့မိန်းမငယ်ငယ်ကဓာတ်ပုံ၊ ဟေ့ကောင်... ဒါ မင်းဥစ္စာလား...”

လူရွယ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း... “မဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု တုံးတိတိ အေးစက်စက်ဖြေသည်။ လူကြီးက ဝိုင်းနေ၏။ လူရွယ်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားရာမှ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းပြောလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်မလေးဥစ္စာ ဖြစ်မှာပေါ့”

လူကြီး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့ပြီး အော်ဟစ်မိတော့မတတ်အသံဖြင့်...

“ဒါဆို... အဲဒါ... အဲဒါ... ငါ့သမီးဖြစ်မှာပေါ့”

လူရွယ်က နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး...

“ဒီလိုလည်း... အပြတ်ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲဗျ။ ဒီဓာတ်ပုံကို အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ရလာနိုင်တာပဲ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားသားဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့”

လူကြီးက ခေတ္တပြန်ဝိုင်းသွားပြန်သည်။ နှုတ်မှလည်း ခပ်တိုးတိုး ဆဲရေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် လူငယ်က အခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်စိကစားလိုက်သည်။ သံဝတ်တစ်ခုတွင် တွဲလောင်းချိတ်ထားသော ငွေကြိုးတပ် အိတ်ဆောင်နာရီတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ လူကြီးက သူ့ကို သတိမပြုနိုင်အေးလောက်အောင် ဝိုင်းနေသေးကြောင်း သေချာသွားသောအခါ လူရွယ်သည် ထိုနာရီကို ခြေမြန်လက်မြန် ဖြုတ်ယူပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ် ကျန်တစ်ဖက်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ထိုးသွင်းထားလိုက်သည်။

လူကြီးက သတိမပြုမိသေး။ တတွတ်တွတ် မြည်တွန်ဆဲရေးနေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ နောက်တစ်ခါပြန်၍ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားပြီး...

“မဟုတ်သေးဘူးကွ။ ငါ့သမီးမဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီဓာတ်ပုံက သူ့နဲ့ ပါလာမှာလဲ၊ အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံဟာ သူ့ဆီ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရောက်မနေနိုင်ဘူး။ ဟုတ်ပါပြီ... ငါ့သမီးပဲဖြစ်မှာပါ”

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ... ဒီကောင်မလေးက သူ့ခိုးမပဲဗျ။ ခင်ဗျားမိန်းမအိမ်ကို တက်ခိုးရင်း ရရာဆွဲလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ပါလာတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

လူကြီး အတော်စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ကို ခြေဖြင့် ဝုန်းခနဲ ဆောင့်နှင်းလိုက်သည်။

ဒေါသဖြင့် ဝုန်းခိုင်းကြနေစဉ် အသာလစ်ထွက်သွားရန် အကြံဖြင့် လူရွယ်က တံခါးပေါက်နားသို့ တရွေ့ရွေ့ကပ်သွားနေ၏။

အိမ်ရှင်လူကြီးက ချက်ချင်း သတိပြုလိုက်မိ၏။ အင်း... ဒီကောင်လည်း ငါ့သား ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာ၊ ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်နေမှာပေါ့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဘက်က အရုံးမရှိရအောင်တော့ လုပ်ထားမှ ဖြစ်မယ်ဟု စိတ်ကူးပေါ်လာသောကြောင့်...။

“သား...” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ လူရွယ်က ကြောင်စီစီဖြင့် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ ဒီငတ်ကြီး ငါ့ကို ဘာများပတ်ဦးမလဲမသိဘူး ဟု တွေးမိသောကြောင့် အနားသို့ ကပ်မသွားဘဲ နေရာတွင်ပင် ရပ်မြဲတိုင်းရပ်နေ၏။ လူကြီးက...

“သား... အဖေပစ္စည်းတွေလည်း ကုန်ပြီကွာ၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း စားဖို့ သောက်ဖို့တောင် ခက်ပြီသားရေ၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ... မင်းလက်ပတ်နာရီနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကလေး အဖေ့ကို ပေးခဲ့... ဟုတ်လား၊ အဆင်မသင့်ရင် အဖေ့မှာ အဲဒါလေးပဲရောင်းပြီး ထမင်းစားရမှာ။ ပေးခဲ့ကွာနော်”

လူရွယ်က ဆတ်ခနဲတွန့်သွားပြီး...

“ဟာဗျာ...”

“ဟေ့ကောင်... မင်း... ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား။”

စောစောက လေသံနှင့်မတူတော့။ လူကြီး၏မျက်နှာသည် ငါးသေတ္တာဘူး တစ်ဘူးလို ပုံပန်းမကျစွာ တင်းမာနေ၏။ လက်ထဲမှ ဓားကို မြင်သာအောင် ကိုင်ပြထားလိုက်သေးသည်။

လူရွယ်၏စိတ်ထဲတွင် စောစောက သူ ခိုးထားလိုက်သော အိတ်ဆောင်ငွေနှာရီ၏ တန်ဖိုးနှင့် ယခု သူပေးခဲ့ရမည့် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် လက်ပတ်နာရီတို့၏တန်ဖိုးကို ယှဉ်ကာ

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

အရုံးအမြတ် ဈေးတွက်တွက်ကြည့်နေမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဘက်က အနည်းငယ် မြတ်သေးသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ လက်ပတ်နာရီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး...

“အဖေမို့လို့ မေးတာနော်”

ဟု ပြောကာ လှမ်းပေးလိုက်၏။

* * *

အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော်မရှိတော့သည့်အတွက် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မည်ကို မခန့်မှန်းတတ်တော့။

* * *

စေတနာ့ရဲ့ တံဆိပ်

မကောင်းဆိုးရွားများ၏ ပွဲတော်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သူမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်လေသည်။ “ဖိတ်စာနှင့်တကွ ကြွရောက်ပါရန်” ဟူသော တလေးတစား ဖိတ်ကြားချက်ကြောင့် သွားရောက်ခဲ့ရသည့် ထိုပွဲတော်တွင် လူသားဟူ၍ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသာရှိ၏။

မကောင်းဆိုးရွားတွေ အားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ကစားကွင်းများ၊ စင်မြင့် ဂီတဖျော်ဖြေမှုများ၊ ရုပ်ရှင်ကားများ၊ အခမဲ့စီးနင်းရသော ချားရဟတ်နှင့် ရိုလာကိုစတာများ အားလုံးတွင် မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေကြ၏။ နက်မှောင်လျှို့ဝှက်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ထားခဲ့မိသော မကောင်းဆိုးရွားတို့၏ မျက်ဝန်းများသည် တောက်ပ ကြည်လင်နေကြသည်။

မကောင်းဆိုးရွားမလေး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အနီးသို့ ကပ်လာပြီး...

“ပျော်ရဲ့လား”

ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သမာရီးကျအတိုင်း အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွဲကာ ကခုန်ကြသည်။ မောပန်းသောအခါ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ ခဏနားရင်း စကားစမြည် ပြောကြည်သည်။

သူမက...

“ကျွန်မတို့ရဲ့ မကောင်းဆိုးရွားပွဲတော်ကို လူသားအဖြစ်နဲ့ လာရောက် လည်ပတ်တာ ဟောဒီရာစုနှစ်အတွင်းမှာ ရှင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ တွေ့ဖူးတယ်”

“ဒီလိုဆို ကိုယ် အများကြီးကံကောင်းတာပေါ့”

“ကံကောင်းတာလား ကံဆိုးတာလား မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့လောကမှာ ကောင်းတယ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ခွဲခြားပြဋ္ဌာန်းထားပြီးသား မရှိဘူး။ အကောင်းအဆိုးဆိုတာ လူတွေက လုပ်တာ၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့ကပဲ ဆုံးဖြတ်တာ”

“အင်း... ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

သူမပြောသော စကားလုံးများကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ သူမက...

“ရှင်တို့ လူသားတွေက ကျွန်မတို့ မျိုးနွယ်တွေကို မကောင်းဆိုးရွားလို့ နာမည်ပေးတယ်။ ကြောက်ကြတယ်။ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ်တွေရဲ့ အကူအညီကို ယူပြီး ကျွန်မတို့ကို မောင်းထုတ်ပစ်ကြတယ်။ ကျွန်မ မသိလို့ တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေ... “မကောင်းဆိုးရွား” ဆိုတာ ဘာလဲ”

ကျွန်တော် ခဏမျှကြာအောင် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခပ်ရိုးရိုးပင် အဖြေပေးလိုက်၏။

“မသိဘူးလေ”

သူမက သိပ်ကျေနပ်ပုံမရပါ။ ထို့ကြောင့် ထပ်မေးသည်။

“အခု ရှင်ကကော ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ”

“ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး”

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။ တကယ်ပင် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါ။ ကျွန်တော်သိရသည်က ထိုကောင်မလေးသည် ယခုကျင်းပနေသော ပွဲတော်တစ်ခုလုံးအတွက် အခမ်းအနား အပြင်အဆင် ဒီဇိုင်းအားလုံးကို ဖန်တီးသော မကောင်းဆိုးရွား ပန်းချီဆရာမလေးဖြစ်၏။

သူမက ပွဲတော်တစ်ခုလုံးဆီသို့ လက်ဝှေ့ယမ်းပြပြီး...

“အခု ဒီပွဲတော်မှာ ကျွန်မ ဖန်တီးထားတဲ့ အခမ်းအနား ဒီဇိုင်းကကော ဘယ်လို့လှနေသလဲ။ ရှင်လို လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ သိပ် အကြည့်ရဆိုးနေသလား”

ကျွန်တော် အရပ်ရှစ်မျက်နှာစလုံးကို မျက်စိအကြည့် ဝှေ့လိုက်သည်။ ခေါင်းထဲတွင် စိတ်ကူးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်...

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

“ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ဒီရိုင်းက ကောင်းပါတယ်၊ မဆိုးပါဘူး။ အင်း ဒါပေမယ့် တစ်ခု... ဟုတ်တယ်... တစ်ခု... လိုနေတယ်”

“ဘာ... တစ်ခုလဲ၊ ဘာလိုနေတာလဲ”

ကျွန်တော်က သူမ၏မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး

“တံဆိပ်... တံဆိပ်လိုနေတယ်၊ မကောင်းဆိုးရွားတွေ့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ်က ဘာလဲ”

သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားသည်။ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေသည်မှာ မိနစ်တော်တော်များများ ကြာမြင့်သွား၏။ ပြီးတော့မှ...

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မတို့ မကောင်းဆိုးရွားတွေ့မှာ အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ် မရှိဘူး”

* * *

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

သည်ကိစ္စသည် ချက်ချင်းဆိုသလို အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစားစရာ ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ကျွန်တော့်ကို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲစီစဉ်သူ မကောင်းဆိုးရွားအကြီးအကဲဆီ ခေါ်သွား၏။

မကောင်းဆိုးရွား အကြီးအကဲက ပန်းချီဆရာမလေး ပြောပြသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ အထိမ်းအမှတ် တံဆိပ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ ဘာအတွက်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လူ့လောကမှာတော့ အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ်လို့ ခေါ်တဲ့ လိုဂို (Logo) တွေ အမျိုးမျိုးရှိကြတယ်ဗျ။ ဥပမာပြောရရင်... စာရေးဆရာအဖွဲ့ရဲ့ တံဆိပ်က “လက်သီး” ဗျ။ စီးပွားရေးသမားတွေ ဖွဲ့ထားတဲ့ အသင်းကတော့ “လှေကား” တံဆိပ်ဗျ။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ နင်းပြီးတက်မယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ဂျာနယ် ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့အစည်းရဲ့ တံဆိပ်ကျတော့ “ဘောလုံး” ပုံဗျ။ ဒီလိုပဲ အမျိုးမျိုးရှိတာပေါ့ဗျ”

မကောင်းဆိုးရွား အကြီးအကဲက ကျွန်တော်ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။ သူက အလေးအနက်ထား စဉ်းစားပြီးမှ...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ်ဟာ မကောင်းဆိုးရွားတွေ အားလုံးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုး ဖြစ်ရမယ်ပေါ့...”

“ဒါပေါ့...”

ကျွန်တော်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

မကောင်းဆိုးရွား အကြီးအကဲက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ တွေးနေ၏။ ထို့နောက်...

“အဲဒီလိုမျိုး အဓိပ္ပါယ်ပြည့်စုံတဲ့ တံဆိပ်ပုံစံ သတ်မှတ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူးဗျ”

သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးလေးပင်ပင်ချရင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း...

“ခင်ဗျားတို့ လူ့လောကမှာကော အဲဒီ အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ်တွေကို ဘယ်သူတွေက ထုတ်လုပ်သလဲ”

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ် (Logo) ပုံစံ ရေးဆွဲတဲ့ ဒီဇိုင်းပညာရှင်တွေ သတ်သတ်ရှိပါတယ်။ သူတို့ဆီ အပ်လိုက်ရုံပဲ”

“ဟုတ်လား”

မကောင်းဆိုးရွား အကြီးအကဲ၏ လေသံက အားတက်သရော ဖြစ်လာသည်။ သူကပင် ဆက်၍...

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့အတွက် မကောင်းဆိုးရွားတံဆိပ်ကိုကော ခင်ဗျားတို့ လူ့ပြည်က ဒီဇိုင်းပညာရှင်တွေဆီမှာ အပ်ပေးလို့ရမလား။ ရနိုင်မယ်ဆိုရင် ကူညီပါလားဗျာ”

ကျွန်တော်က အနည်းငယ် ငြိမ်သက် စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးနောက်...။

“ရတာတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေကြေး အကုန်အကျများလိမ့်မယ်နော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မကောင်းဆိုးရွားတိုင်းပြည်မှာ ရွှေသားအစစ်ပဲ သုံးတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်အတွက် ရွှေသားနဲ့ပေးချေရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို စရန်ပေးလိုက်မှာလား”

မကောင်းဆိုးရွား အကြီးအကဲက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ယူသွားပါ။ ခင်ဗျား အသုံးလိုမယ် ထင်သလောက်သာ ယူပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘဏ်က အကြီးအကဲနဲ့ တွေ့ပေးပါမယ်”

သည့်နောက်ပိုင်းကိစ္စများကတော့ လွယ်လင့်တကူပင် ဖြစ်ပွားသွားခဲ့သည်။ မကောင်းဆိုးရွား အကြီးအကဲ၏ ရှေ့မှောက်တွင် လက်မှတ်ထိုးပြီး ရွှေသား ပေါင်သုံးထောင်ကို စရန်အဖြစ်ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးစွာဖြင့်ပင် လူ့လောကသို့ ကျွန်တော်ပြန်ခဲ့တော့သည်။

မကောင်းဆိုးရွားပွဲတော်သို့ သွားရောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် ကျွန်တော့်မှာ အရှုံးမရှိပါ။

* * *

သင့်အထင် မှန်ကန်ပါသည်။ ထို မကောင်းဆိုးရွားကောင်များ၏ ကိစ္စကို အပင်ပန်းခံ၍ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လိုက်လံ ဆောင်ရွက်ပေးစရာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါ။ ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်ရမည့်အလုပ်မှာ သူတို့၏ ရွှေသား ပေါင်သုံးထောင်ကို ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် သုံးစွဲပစ်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့ကို အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေဖို့သာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်ကို မတရားဘူးဟု ဘယ်လူသားက လာရောက် စွပ်စွဲမလဲ။ ဘယ်သူမှ မစွပ်စွဲကြပါ အရာရာတိုင်းသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် ဖြစ်၏။ မကောင်းဆိုးရွားများအတွက် အထိမ်းအမှတ် တံဆိပ်ဆိုသည်မှာ ဘယ်တော့မှ ပေါ်ပေါက်လာစရာ အကြောင်းမရှိတော့။

ကျွန်တော် စိတ်အေးလက်အေးပင် နေထိုင် သုံးဖြန်းနေခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မျှ အကြာတွင် မကောင်းဆိုးရွားများက ကျွန်တော့်ကို ခြေရာခံမိသွားကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ပက်ပင်းဆုံမိသော အုပ်စုထဲတွင် ပွဲတော်မှာတုန်းက ဆုံခဲ့သည် မကောင်းဆိုးရွား ပန်းချီဆရာမလေးလည်း ပါပါသည်။

သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အတိအလင်းပင် ပြောသည်။

“ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့ဆီက လိမ်ညာပြီး ယူသွားတဲ့ ရွှေတွေပြန်ပေးပါ”

သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်၏ လူပီသမှုကို ပြသရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က အလျော့မပေးဘဲ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ငြင်းလိုက်သည်။

“မပေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မကျေနပ်ရင် တရားစွဲပြီး တောင်းပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူတို့ စိတ်ရှုပ်သွားကြ၏။ တရားစွဲသည် ဟူသော ဝေါဟာရကို သူတို့ နားလည်ပုံမပေါ်ပါ။ မကောင်းဆိုးရွားမလေးက...

“ဘယ်သူ့ဆီမှာ တရားသွားစွဲရမှာလဲ”

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

“ကျွန်တော်တို့ လူ့လောကမှာတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ကိုယ်စောင့်နတ်နဲ့ တရားစီရင်လေ့ ရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်စောင့်နတ်ကို ခေါ်လိုက်ပါ”

ကျွန်တော့်ဖိတ်ခေါ်သံ အဆုံးမှာပင် ဝတ်ရုံကို လွှမ်းခြုံထားသော ကျွန်တော့် ကိုယ်စောင့်နတ် သွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

ဝတ်ရုံအနီစပေါ်တွင် “မျက်စိတစ်ဘက်မှိတ်ပြနေသောပုံ” ကို ထင်ထင်ရှားရှား ပြထားသည်။ ထို “မျက်စိတစ်ဘက်မှိတ် ပြနေသော” အမှတ်အသားသည် ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်တံဆိပ် Logo ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကြလို့လဲ”

စတင်မေးမြန်းသည်။ မကောင်းဆိုးရွား ပန်းချီဆရာမလေးက လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်က သူတို့၏ ပွဲတော်ကျင်းပရာသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိလာသည်မှ နောက်ဆုံး ရွှေသား ပေါင်သုံးထောင်ကို လိမ်လည်ရယူသွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်စောင့်နတ်က ကျွန်တော့်ကို...

“ဟေ့ကောင်... သူတို့ပြောတာ ဟုတ်သလား”

ဟု မေး၏။ ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်စိတစ်ဘက်ကိုသာ မှိတ်ပြလိုက်၏။ အဓိပ္ပါယ်မှာ “မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်တစ်ဝက်” ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ကျွန်တော်အချက်ပြလိုက်ခြင်းကို သဘောပေါက်သွားသော ကိုယ်စောင့်နတ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် မကောင်းဆိုးရွားများဘက်သို့ လှည့်၍...။

“အဟမ်း အဟမ်း... ဒီကိစ္စက ဆုံးဖြတ်ရလွယ်လွယ်လေးပါ။ မင်းတို့တွေဟာ မကောင်းဆိုးရွားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းတို့အပေါ်မှာ ခေါင်းပုံဖြတ် မတရားတာတွေ တကယ်လုပ်ခဲ့ရင်တောင်မှ အဲဒီလုပ်ရပ်ဟာ တရားတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ။ မင်းတို့ဟာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ပဲ ထိုက်တန်တယ်။ မင်းတို့ခံရသမျှဟာ တရားတယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်ကြပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းတို့ဟာ မကောင်းဆိုးရွားတွေ ဖြစ်နေကြလို့ပဲ”

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ထိုသို့ အဆုံးအဖြတ်ပေးပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကိုယ်စောင့်နတ်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စိတစ်ဘက်မိတ်ပြုပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်က အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် “ကဲ... ဘာတတ်နိုင်ကြသေးလဲ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ပါလှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မကောင်းဆိုးရွားများက ဘာမှမပြောကြပါ။ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားသလိုမျိုး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ မကောင်းဆိုးရွား ပန်းချီဆရာမလေးက...

“ပွဲတော်မှာတုန်းက ရှင့်ကို ကျွန်မမေးတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ “မကောင်းဆိုးရွားဆိုတာ ဘာလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းလေ။ ကျွန်မတို့ကို ရှင်တို့လူသားတွေကပဲ မကောင်းဆိုးရွားလို့ နာမည်တပ်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလို မကောင်းဆိုးရွား ဖြစ်နေလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ပဲ ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ စီရင်ချက်ချတယ်။ ကဲ... ရှင်တို့ဘာသာပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ လူသားဟာ မကောင်းဆိုးရွားထက်တောင်မှ ပိုဆိုးရွား နေပါလား”

ထို့နောက် သူတို့ ပြန်သွားကြသည်။

* * *

နောက်ထပ် ခြောက်လခန့်ကြာသောအခါ သူတို့၏ပွဲတော်သို့ ကျွန်တော်
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရောက်သွားပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတွင်တော့ မကောင်းဆိုးရွားများတွင် ကိုယ်ပိုင်အမှတ်တံဆိပ် ရှိနေပြီ
ဖြစ်၏။

သူတို့တံဆိပ်က “မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်ပြနေသောပုံ” ဖြစ်ပါသည်။

* * *

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

လမ်းတွင် မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်ပြတတ်သောသူများနှင့် ကြုံမိလျှင် သင်တို့
သတိထားသင့်ကြောင်း ပြောလိုပါသည်။

* * *

ဆေးစိမ်ထားသော အလောင်းကောင်များ

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

နိဒါန်း

သူမသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ရေမွှေးတို့ကို စိတ္တဇဆန်ဆန် နှစ်မက်
စွဲချစ်တတ်ခဲ့သည်။

* * *

ဝတိုင်းဆိုင်မှအထွက် ပလက်ဖောင်းပေါ် အဖြတ်တွင် ထူးခြားဆန်းသစ်သလို ရှိသော ရနံ့တစ်မျိုးကို ရလိုက်သောကြောင့် သူမခြေလှမ်းများ တုံ့သွားကာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ငေးမိ၏။ အင်္ကျီဝတ်မထားသည့် အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦး၏ ကျောပြင်မှ ချွေးစီးကြောင်းများကို မြင်လိုက်ရသည်။

ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာ၏။ စက္ကန့်အတန်ကြာအောင် သူမ ဝိုင်နေမိသည်။

စီတန်းရပ်ထားသော ကားခေါင်မိုးများပေါ် နေရောင်စူးစူး ကျလျက်သားရှိသည်။ ကားတစ်စီးနှင့် တစ်စီးကြား လစ်ဟာနေသည့် နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးများထဲတွင်သာ အရိပ်သည် သိမ်ငယ်စွာ ခိုဝင်နေ၏။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက လက်ကို ဖွဖွဆွဲယူလိုက်မှန်း ခံစားသိဖြင့် သူမ သိလိုက်သည်။ ဖျတ်ခနဲ သူမ သတိပြန်ဝင်လာ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက

“လာလေကွယ်... ဆွီတီ ဘာတွေငေးနေတာလဲ” ဟု မေးပြော ပြောသည်။ သူမ မကြားသလိုလို ကြားသလိုလို ရှိ၏။

* * *

အတိတ် (၁)

ထိုEည့်သည် ချွတ်ချလိုက်သော အကျီကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အသာအယာ ကောက်ယူလိုက်ပြီး တရှိုက်မက်မက် နမ်းရှုပ်သွင်းယူမိ၏။

ရေမွှေးများနှင့် ပတ်သက်သည့် သူမ၏ ရူးသွပ်မှုဆန်ဆန် ခံစားချက်ကို နားမလည်ထားသော ထိုEည့်သည်က သူမကို နားမလည်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူမက နူးနူးညံ့ညံ့ ပြန်ပြုံးပြလိုက်ရင်း “မွှေးလို့” ဟု ဖြေပြော ပြောကာ အကျီကို ထပ်၍ နမ်းလိုက်ပြန်သည်။ Eည့်သည်က အရေးမကြီးသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ရယ်မောပစ်လိုက်ရင်းက...

“အဲဒီရေမွှေးက BURBERRY လေ...! တစ်ပုလင်းကို နှစ်သိန်းကျော်လောက် ပေးရတယ်”

သူမ ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်မိ၏။ အသက် လေးဆယ်ကျော်ရုံသာ ရှိဦးမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ထိုEည့်သည်ကို တစ်ချက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

နာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ညှိသောသူအသားအရေသည် ခြောက်ဆယ်ဝပ်အား မီးသီး၏ အလင်းအောက်တွင် ကြေးနီရောင်ထနေသည်။ ပါးလျားစေ့စပ်သော နှုတ်ခမ်းများနှင့် ညီညာသွယ်လျသည့် မေးရိုးများက အပြင်အပသွင်ပြင်အားဖြင့် သူ့ကို ခန့်ညားစေသည်။

သို့တိုင်း သူမအနေဖြင့်ကား အထင်ကြီး လေးစားစိတ် လုံးဝမရှိတတ်တော့ပြီ။ လေးသောင်းငါးထောင်ခန်းကျင်မျှ တန်ဖိုးရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ထိုပါတိတ်ဆင် ရှပ်အကျီကို သူမက မီးအုပ်ဆောင်းလေး နံဘေးက စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး... “မများလွန်းဘူးလား...။ လူတွေဟာ မွှေးတာချင်းအတူတူ ဘာဖြစ်လို့ ဈေးကြီးပေးဝယ်ရတဲ့ ရေမွှေးကိုမှ ရွေးပြီး ဆွတ်ချင်ရသလဲဆိုတာ ကျွန်မ အနေအထား ကျွန်မ အဆင့်အတန်းကနေပြီး စဉ်းစားကြည့်ရင် အဖြေထွက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

သူ့အသံအက်အက်ဖြင့် တစ်ချက်ရယ်၏။ ပြီး...

“ဒါကတော့ အမျိုးမျိုးရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒီဈေးကို မင်းအနေနဲ့ ဈေးကြီးတယ်လို့ ထင်ကောင်းထင်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့အတွက်ကျတော့ အကြောင်း မဟုတ်တော့ပြန်ဘူး။ လူတွေကြားထဲကျရင် ရနံ့မွှေးတာချင်း တူတာတောင် တန်ဖိုးကြီး

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ရေမွှေးဆွတ်နိုင်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဂုဏ်တစ်မျိုးရှိတာပေါ့။ ကိုယ်တို့အတွက်တော့ အဲဒါဟာ...”

“ရှင်က အရောင်းအဝယ်သမားလား”

“ကျူရှင်ဆရာပါ”

ဟု ထိုသူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေ၏။ သည်မျှ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သော ကျူရှင်ဆရာသည် မထင်မရှား ကျူရှင်ဆရာပေါက်စတစ်ယောက် မဟုတ်လောက်သည်ကိုကား သူမ မှန်းဆ တွေးမိသည်။

သို့သော် ကျောင်းသားများစွာတို့၏ အလေးအမြတ်ပြုရာ၊ အားထားရာ၊ ဦးညွှတ်ရိုသေရာ “ဆရာ” ဟု အခေါ်ခံရသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သည်လိုပြုမူခြင်းကိုမူ သူမ အံ့ဩ ထိတ်လန့်နေမိ၏။

* * *

အတိတ် (၂)

သည် “တစ်ယောက်” ကို မြင်စက သူမစိတ်ထဲတွင် ရင်းနှီးသိကျွမ်းဖူးသလိုပင် ထင်ဖြစ်သေးသည်။

နောက်တော့ လူချင်းသိကျွမ်းခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထိုသူ့ရုပ်ပုံပါသော သီချင်းခွေ မျက်နှာစာများနှင့်သာ ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိနားလည်သွားရ၏။ နာမည်ကြီး မဟုတ်သေးသည့်တိုင် အတော်အတန်နာမည်ရနေသော အဆိုတော်တစ်ယောက်အနေဖြင့် သည်ကိုလာလိမ့်မည်ဟု သူမ ကြိုတင် စိတ်ကူးမထားမိသောကြောင့် အနည်းငယ် အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားရ၏။

သူ့မျက်နှာသည် သီချင်းခွေ ကာဗာများနှင့် ကြော်ငြာစက္ကူ အရေလွှာများပေါ်ကထက် အနည်းငယ်ပို၍ ရင့်ရော်သယောင် ထင်ရပြီး အတန်ငယ်လည်း ညှိုးနွမ်းနေဟန်ရှိ၏။ အခန်းထဲသို့ သူဝင်လာလျှင် ဝင်လာချင်း သိသာ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ရေမွှေးနံ့တစ်ခုပါ အတူတွဲပါလာ၏။

(ရေမွှေးအမျိုးအစားများကို စိတ်ဝင်စားတတ်သော သူမ၏ ဉာဉ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်) အဆိုတော် တစ်ယောက်က ဘယ်လို ရေမွှေးမျိုး သုံးလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို စပ်စုဖြစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် သူမကိုယ်သူမ ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထင်းရှူးပင်တို့ စီတန်းစိုက်ထားသော နင်းဖုံးတောအုပ် တစ်ခုအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းသွားရသလိုမျိုး (သို့တည်းမဟုတ်) နှုတ်ခမ်းနီနံနနနှင့် ရောယှက်ကာ ချစ်သူတစ်ယောက်၏ သင်းပျံ့ပျံ့ဆံစတို့ကို အသာအယာ နမ်းရှိုက်ရသလိုမျိုး၊ နောက် မိုးရေစွတ်ဆိုနေသည့် ယူကလစ်တစ်ပင်မှ ထွက်သည့် ရနံ့စိမ်းစိမ်းကို အားပါးတရ ရှူသွင်းလိုက်ရသလိုမျိုး...

ခံစားချက်တစ်ခုခုကို ရစေတတ်သော သည်လိုရေမွှေးမျိုးအတွက် သူ့မှာ အရုံးအမြတ် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိမှာတော့ သေချာသည်။

“ဒါ POLO Double Black ရေမွှေးလေ၊ တစ်လက်မလောက် ပုလင်းလေး တစ်ပုလင်းကို တစ်သိန်းခွဲပေးရတယ်”

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ငါ့ညီသည်၏ စကားအဆုံးတွင် သူမရင်ထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေ ယိုစီးကျလာ၏။
စောဒကစကားတွေ အခြေအတင် ပြောဖြစ်နေကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်
ငါ့ညီသည်က...

"ကိုယ့်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးနယ်ပယ် ကျယ်ပြန့် အဆင့်မြင့်လာတာနဲ့အမျှ
ကိုယ်ကလည်း ဆက်ဆံရေးသုံး အပိုပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို လိုက်မြှင့်ပေးဖို့
လိုအပ်တာပဲလေ"

သူမ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်မနေဖြစ်တော့။

သူမ အသေအချာ သတိပြုလိုက်မိသည်ကတော့ ရေမွှေး (သူ့အခေါ်အဝေါ်အရ
ဆက်ဆံရေးသုံးပစ္စည်း) ဆွတ်ထားသည့် သူ၏ စပို့ရှပ်ကို အစိုးရိမ်မဲ့ ချွတ်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်။

* * *

အတိတ် (၃)

ခန္ဓာကိုယ်တွင်ရှိသော မွှေးရနံ့မဟုတ်။ အင်္ကျီတွင်သာ ဆွတ်ဖြန်းထားသောရနံ့။ အင်္ကျီချွတ်လိုက်သောအခါ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အနံ့ ရှိမနေတော့။

“နှစ်သိန်းနီးပါးပေးရတာ၊ HUGO BOSS... လေ” ဟု ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြောသည်။

သူမ ငေးရုံသက်သက် ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

သူမ၏ အခန်းကျဉ်းလေးသည် Eည့်သည်ထံမှပါလာသော ရေမွှေးနံ့တို့ဖြင့် မူးအီဖွယ်ကောင်းနေ၏။

ထိုEည့်သည်တို့ကို ကြိုဆိုရန် သူမကိုယ်တိုင် လောင်းချိုးခဲ့ရသော ပုပ်အဲ့အဲ့ ရေမွှေးနံ့တို့ကြောင့် အခန်းကလေးသည် ဖော်မလင်ဆေးရည်စိမ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

ရောဂါပိုးမွှားပေါင်းစုံတို့နှင့် ဖော်မလင်စိမ်ထားခြင်းခံရသော အသုဘ အလောင်းကောင်သည် သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေသလို ခံစားရ၏။

သူ အခန်းပြတင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

မှောင်မြဲမှောင်နေ၏။

* * *

နိဂုံး

ရေမွှေးဆိုတာ လူတွေကြားထဲမှာ မိမိရဲ့ချွေးနံ့ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ထင်တတ်သူတွေအတွက်ပဲလေ... ဟု သူမ ရေရွတ်ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ထိုအဆိုကို ထောက်ခံမည့်သူဟူ၍ သူမ၏ တစ်ချိန်က အခန်းကျဉ်းကလေးသာ ရှိတော့သည်။

* * *

ကျောရိုးမဲ့တဲ့ စိတ်နဲ့ဆောင်း

ဆောင်းဥတုကို ငါ တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်...

နှင်းပွင့်တွေကြားမှာ

ငယ်ငယ်တုန်းက အိပ်မက်တွေကို ပြန်တွေ့လေမလား။

အလွမ်းက အခါပေါ့နေလိုက်တာကွယ်...

ဒီဇင်ဘာ ညနေခင်းတစ်ခု၏ အလယ်ကောင် တည့်တည့်တွင် သူ ရပ်နေမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသွား၏။ မဲရီးခရစ္စမတ် ဟူသော အသံတွေကို ကြားရသည်။ ထင်းရှူးပင် ပုပုကလေးအပေါ်တွင် နှင်းတုတွေ အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ဖျန်းပက်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။ ရောင်စုံမီးလုံး သေးသေးကလေးများ၊ ဟောလိုဂစ်တာသံများ၊ ရွှေရောင် ငွေရောင် လက်ပသော ပိုးကြိုးမျှင်စများ၊ နာကျင်တသ လွမ်းဆွတ်ရခြင်းတစ်ဝက်၊ ချိုမြိန်ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် ရင့်မှည့်နေသော သစ်သီးများ၊ ခရမ်းနုရောင် ရနံ့များ၊ ရုပ်ဖျက်ထားသော အတိတ်များ၊ ကကြိုးတန်ဆာ ဆင်ယင်ထားသော အမုန်းလှလှများ၊ မဆုံးဖြစ်သေးသော အစများနှင့် မစဖြစ်သေးသော အဆုံးများကို တွေ့ရသည်။

သူသည် အမှန်တကယ်ပင် ဒီဇင်ဘာညနေခင်းတစ်ခု၏ အလယ်ကောင်တွင် ရောက်ရှိနေလေသည်။

* * *

(၂)

အနွေးထည်ကို သူ ကောက်ဝတ်လိုက်၏။ ဝတ်ပြီးမှ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ဘာလိုနေလို့လဲ... တစ်ခုခုလား... ဟင့်အင်း...။ ချက်ချင်းပင် သူ အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်လာ၏။ ဟုတ်တာပေါ့။ ရာသီဥတုက အေးမှ မအေးတာပဲ။ ဘာလို့ အနွေးထည်ဝတ်နေမှာလဲ။

သူ အနွေးထည်ကို ပြန်ချွတ်ဦးမည် ဟန်ပြင်ပြီးမှ နှမြောတသ,သလို ခံစားရပြန်သည်။ တကယ်ဆို ဒီဇင်ဘာဆောင်းဟာ အနွေးထည် ဝတ်ထားဖို့ လိုအပ်နေရမယ် မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်... အရင်တုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ အရင်တုန်းကတော့ ဆောင်းသည် အေးစိမ့်နေအောင် အေးခဲ့သည်။ ဆွယ်တာဖြူဖြူများ၊ မာဖလာများ၊ သိုးမွှေးခေါင်းစွပ်များကြားထဲထိ ရေခဲလေအေးအေး တိုးဝင်ခဲ့၏။

ချစ်သူ၏လက်ဖဝါးက သွေးကြောနီနီကလေးတွေ အအေးဒဏ်ကြောင့် ပျောက်သွားလေမလားဟု တွေးကာ ခဏခဏ ကိုင်ကြည့်ခဲ့ရသည်။ သူ ချမ်းနေရှာမှာပဲလေ ဟု တွေးကာ သူ့လက်ဖဝါးကို ကိုယ့်ပါးမှာ တင်ပြီး ကိုယ်ငွေ့ဖြင့် အနွေးကင်ပေးခဲ့ရသည်။ ချစ်သူ၏ နှာသီးဖျားမှာ တွဲလွဲ လာခိုနေသော နှင်းစက်ကလေးတွေကို ခွင့်တောင်းပြီး အသာအယာ သုတ်ပေးခဲ့ရသည်။ လေထဲမှာ အဖြူရောင် ရေခဲမှုန်တွေလို မြင်ရအောင် ပါးစပ်ဟကာ လေငွေ့တွေ တဟူးဟူးမှုတ်ထုတ်ပြီး ကစားခဲ့ကြဖူးသည်။

အခု အဲဒါတွေ ဘယ်မှာလဲ...။ အဆုတ်ထဲမှာ လေပူငွေ့တွေသာ ခိုအောင်းနေသည်။ "အတွင်းအိုက်" အိုက်နေသည်ဟု ခံစားရ၏။ နဖတ် ဖြူဆွတ်နေသော နှင်းပွင့်တွေ ဘယ်မှာလဲ...။ လေထဲက ရေခဲရနံ့တွေက ဘယ်မှာလဲ...။ သံမဏိရောင် အပြာမွဲမွဲနဲ့ နူးညံ့တတ်တဲ့ညနေတွေ ဘယ်မှာလဲ...။

သူ မှားယွင်းစွာ ရှာဖွေနေသည်။ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ နာရီကို ရှာဖွေနေသော ထာဝရဘုရားသခင်နှင့် ဆုံလျှင် ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါ။ ပျောက်နေတာတွေ အများကြီးပဲ... လို့။ ဒိုင်ဩဂျီးနီး(စ်) အတွက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက် ရှာပေးလိုက်ပါဦးမည်။

သူ့စိတ်ကူးတွေ နာကျင်နေ၏။ စိတ်နှာတယ်ဆိုတာ ဒါကို ခေါ်တာလား။ အဝါရောင် ပန်းဖွားများနှင့် ကကြိုးဆင်ယင်ထားသော မြင်းဖြူတစ်ကောင်၏ ကျောပေါ်တွင်

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့ တံဆိပ်

သူမကို မြင်လိုက်ရသည်။ အလွမ်းသစ်ပင်တွင် ခရမ်းရောင်အပွင့်များ ပွင့်နေ၏။ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မြေပြင်တစ်ခုလုံး ခရမ်းရောင် ဖုံးသွားသည်။ သေဆုံးသွားပြီးသော အကြည့်များ ပြန်လည် ပူနွေးလာကြပြီ။ အသံတိုးတိုး၊ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်သံ ကြားရသည်။ ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့... ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့။

ပြန်းစားကြီး အိပ်မက် လန့်အနိုးတွင် နုံးချည့်ရင်မောစွာ ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေရ၏။ ခွေးဟောင်သံကြားရသည်။ ဟောင်လွန်းသောခွေး လူ့မလေး ဟု ပြောကြသည်။ ဟောင်နေရုံဖြင့် မပြီးဘဲ ကိုက်ပြဖို့ပါ လိုအပ်နေသည့် သဘောပေါ့။

ကိုက်လွန်းသော ခွေးဆိုရင်ရော... ဘာဖြစ်မလဲ။ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ရိုက်သတ်ကြမှာလား။ ပိုဆိုးသွားနိုင်သည်။ နေပါစေ... ဟောင်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

* * *

နှင်းပွင့်တွေ စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေးနံဘေးမှာ ရပ်နေသည်။

သူနှင့် သူ့အရိပ်သာ ရှိသည်။

တစ်ယောက်တည်းပါ။ ဘယ်သူမှ ပါမလာပါ။

ဆရာ အခေါ်ခံချင်လွန်းသူများကို ဆိုက္ကားနှင်းစားဖို့ ထားရစ်ခဲ့ပြီ။ ဆိုက္ကားသမား ဖြစ်လျှင်လည်း ဆရာ အခေါ်ခံရတာပဲ... မဟုတ်ဘူးလား။ သွားကြပေဦးတော့။ မှန်ရီဖျော့ဖျော့ သတိရခြင်းများထဲမှာ သူတို့အတွက် နေရာမပေးချင်တော့ပါ။ လွမ်းစရာ ဆိုသည်မှာ မှန်လာပင်လို မြေကြီးထဲတွင် ဥသော အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်နေခဲ့ရတာပါ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်နေခဲ့ရတာပါ။ အဝါရောင် ချွဲပျစ်ပျစ်နဲ့ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အထိ ကော့ညွတ်နက်စိုသော မျက်တောင်အဖျားမှာ... ရွှေရောင်ဝတ်ဆံ ဝတ်မှုန်တွေအကြားမှာ... သစ်ကိုင်းပေါ် နားနေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့ ရင်အုပ်မွှေး နုနုကလေးတွေ အကြားမှာ... မြက်ပင်ရှည်တွေအကြားမှာ... စမ်းချောင်းကလေးရဲ့ အနားမှာ... မှုန်ဝါးဝါး အိပ်မက်တွေအကြားမှာ... အဲဒါပါပဲ... သူနှစ်နေခဲ့သည်။

သူနှစ်နေခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်ပင်နှစ်နှစ်... သူကတော့ သူ့ကို ဆွဲနှစ်ထားသော အရာအားလုံးကို မြတ်နိုးသည်။ ချစ်သည်။ လိုအပ်တာ ဒါပဲမဟုတ်ပါလား။ သူချစ်ပါသည်။ ကောင်းကင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သက်တံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းပွင့်များနှင့် စမ်းချောင်းကိုလည်းကောင်း... သူချစ်သည်။ အင်ဒရူးဝိုင်းယက်၏ ပန်းချီကားများကို ချစ်သည်။ နောက်ပြီး... ခွေးစုတ်ဖွားကလေးကို ချစ်သည်။ တီဗီကြော်ငြာမှာ ပြောင်စပ်စပ် လုပ်သော ကောင်မလေးကို ချစ်သည်။

ကောင်းကင်၊ သက်တံနှင့် ပန်းပွင့်တွေကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့။ သူတို့က လောကကြီး၏ ပြည့်စုံပြီးသား သဘာဝတရားများ ဖြစ်ကြသည်။ မြတ်နိုးစွာချစ်ပါ။ ထပ်မံ ဖြည့်စွက်စရာမလို၊ ပြင်ဆင်စရာမလို...။ ပန်းချီကားများနှင့် ကဗျာများကတော့... လူ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သူရဲကောင်းရပ်တူများ ဖြစ်ကြသည်။ လေးစားကြည်ညိုစွာ ချစ်ပါ။ ခွေးစုတ်ဖွားကလေးကတော့ ဘာမှမဟုတ်။ သူ့အသွင်အပြင်အရ ချစ်စရာ

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ကောင်းသောကြောင့် ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားနေစရာမလိုဘဲ သာမန်ကာလှုံကာ ချစ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ (အဲဒါ ခွေးအမေကြီးက ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖန်တီးထားရတဲ့ အနုပညာလည်း ဟုတ်မှမဟုတ်ပဲလေ)

တီပီကြော်ငြာက ပြောင်စပ်စပ်ကောင်မလေးကရော...။ အဲ... သူလည်း ဘာမှမဟုတ်။ ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်တာဆိုရုံလေးပါပဲ။ သူ့ကိုလည်း ခွေးစုတ်ဖွားလေးနဲ့ အတူတူ ထားပေးလိုက်ကြပါ။ အနုပညာဆိုတာ လူကြိုက်လို့ ကောင်းရုံလုပ်တာမဟုတ်မှန်း သိပါစေ...။

* * *

အလွမ်းတွေက ဥဒြဆွဲလိုက်တော့...

ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ရထားတွဲကြီး ဖြစ်သွားတယ်...

ဘယ်ဘူတာမှာ ရပ်နားရမှာလဲ...

လမ်းတွေကို လျှောက်လျှောက်သွားရင်းနဲ့

နာမည်ခေါ်သံ ကြားမလားလို့ နားစွင့်နေမိတယ်...။

* * *

(၅)

ဒီအင်ဘာညနေ အိပ်မက်မှ ဗြုန်းခနဲ လန့်နိုးလာသောအခါ လမ်းပေါ်တွင် သူ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိဆဲ ရှိသေးသည်။ စိတ်တွေ မကြည်လင်သေး၊ ညနေက ပူအိုက်နေဆဲ။ သူ သည်းမခံနိုင်တော့သောကြောင့် ဝတ်ထားသော အနွေးထည်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်၏။

ဘာဖြစ်လို့ ဟောဒီဆောင်းက ဒီလောက်တောင် ပူအိုက်နေရတာလဲ။ နင်းမြူတွေလည်း ဝေ၊ သဇင်တွေလည်း မပွင့်။ အား... ဘာကြီးလဲဟာ။ ညက မီးရောင်အောက်တွင် မိတ်ကပ်ခြယ်လိမ်းကာ ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ၊ ဗလာထဘီနှင့် လှပသည်ဟု ထင်ခဲ့သော ရွှေမင်းသမီးလေးတစ်ဦးကို နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် မျက်နှာက အပြောင်သား ပိတ်ကြမ်းအင်္ကျီ၊ ချည်ထဘီနှင့် မြင်လိုက်ရ၍ စိတ် ပျော်ကျသွားသလိုမျိုး ခံစားရသည်။ သည်နှစ်ဆောင်းကိုလည်း... သူ သည်လိုပင် ခံစားရ၏။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဆောင်းကတော့ အတိတ်ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ရွှေမင်းသမီးလေး တစ်ပါးပေါ့ကွယ်။

ခုတော့...

အခုတော့ ဆောင်း... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ အယ်နီညိုကြောင့်လား။ ဟုတ်နိုင်ပါသည်။ သူတော့ ရေနွေးစီးကြောင်းတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိ၊ ပထဝီလည်း မသင်ခဲ့ဘူး။ ကမ္ဘာကြီး လုံးသည်ဆိုခြင်းကိုပင် သူများပြောသံကြားမှ သိခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်အထိ လက်ခံရကောင်းနိုး၊ လက်မခံရကောင်းနိုး ဖြစ်နေဆဲရှိသေး၏။ ကဲ... ပြော... ကမ္ဘာကြီးလုံးတာ ဘယ်သူမြင်ဖူးလို့လဲ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လိုက်မေးတော့လည်း တစ်ယောက်မှ မြင်ဖူးသူမရှိ။ သည်ကိစ္စကို မျက်မြင်သက်သေရှိမှ လက်ခံရကြေးဆိုလျှင် ခက်မကုန်ဘူးလား။

တစ်ခါတစ်ခါ တချို့ကိစ္စများသည် အတော်ပြောရခက်ပါသည်။ ကမ္ဘာကြီးလုံးတာ မမြင်ဘူး၍ လက်မခံချင်ဘူးဆိုသူတွေကို ခေါ်ကာ ဥမ္မာဒန္တီပျို့ကို ဖတ်ပြချင်သည်။

ဥမ္မဒန္တီပျို့ကို ရေးသော မင်းလှကျော်ခေါင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ဥမ္မဒန္တီကို မမြင်ဘူးပါပဲ... သူရေးတာကျတော့ လက်ခံကြတယ်...။

လက်ခံတယ်ဆိုတာကရော... ဘာလဲ။ “လက်” ကို “ခံ” ခြင်း မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။ စိတ်ဖြင့် အတည်ပြုရသည့် ကိစ္စရပ်ကို ဖော်ပြသည့် စကားရပ်တွင် “လက်” ဆိုသော ဝေါဟာရကြီး ပါနေသည်ကို စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ ဘာမှလည်း မဆို။ အူကြောင်ကြောင်နှင့်။ စကားလုံးများသည် အတော် ကမောက်ကမ နိုင်ပါသည်။

အမေရိကားမှ ပြန်လာသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က...

(မှတ်ချက် - ထိုမိတ်ဆွေသည် အညာသား မြန်မာစစ်စစ်သာ ဖြစ်ပါသည်)

“မင်းတို့ဆောင်းတွင်းကလည်း ပူလိုက်အိုက်လိုက်တာကွာ၊ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး ချောင်းသာဖြစ်ဖြစ်၊ ငပလီဖြစ်ဖြစ် သွားရအောင်၊ ပင်လယ်ရေကို ကြည့်နေရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ မင်းတို့တွေ တစ်ယောက် တစ်သောင်းစီပဲထည့်။ ကျန်တာအားလုံး ငါတိုက်ပျံမယ်”

ဘုရား... ဘုရား... တစ်သောင်းတဲ့။ ထိုမိတ်ဆွေကို ကုလားထိုင်မှာ ကြိုးဖြင့်တုပ်ထားပြီး တစ်နေ့လုံး စိမ်ပြေနပြေ နားရင်းရိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ “တစ်သောင်း...” တဲ့။ (“ပင်လယ်ရေ ကြည့်ချင်လို့” ... တဲ့။ ဤစာဖတ်မိသူများထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက် ရောက်ဖြစ်လျှင် အုန်းမှုတ်ခွက် တစ်ခွက်စာလောက် ခပ်ယူလာပေးပါ။ ပင်လယ်ရေကို ကြည့်ချင်သည်ဆိုသော ထိုမိတ်ဆွေကို ပြရန်ဖြစ်ပါသည်။)

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

အယ်နီညိုကို နားလည်လည် မလည်လည်၊ လက်ခံသည်ဆိုသော ဝေါဟာရသည်လည်း ကမောက်ကမဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ်၊ ပင်လယ်ရေကို သွားကြည့်ရန် ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ရှိရှိ၊ မရှိရှိ... မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...။

ထိုမိတ်ဆွေ ပြောသည့်အတိုင်း ဆောင်းကတော့ တကယ်ပင် ဆောင်းနှင့် မတူကြောင်း သူ လက်ခံလိုက်ပါသည်။

* * *

နေရိပ်လာမှာကို နေပူက စောင့်ရတယ်ဆိုသော စကားပုံကို သူ ကြားဖူး၏။ သို့သော် သူ ရပ်စောင့်နေသော နေရာသည် သဲကန္တာရ ဖြစ်နေသည်။ သူ မည်မျှပင် စောင့်စောင့်... နေရိပ်က မလာပါ။ ပင်လယ်ရေကို ကြည့်ချင်သော အမေရိကားပြန် မိတ်ဆွေက သူ့နံဘေးမှ ဖြတ်သွား၏။

ထိုမိတ်ဆွေသည် ထီးတစ်လက် ဆောင်းထားသည်ကို သူ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်မိလိုက်သေးသည်။

“နေရိပ်လိုချင်ရင် ထီးတစ်လက် ဝယ်ရတယ်ကွ” ဟု သူ့ကို လှမ်းအော် ပြောသွားသည်။

* * *

အလင်းမရှိတဲ့နေရာမှာ ငါ့ကို စိုက်ပျိုးပါကွယ်။

ဆိပ်ဖလူးပန်းရနံ့တွေ လေထဲမှာ မသင်းပျံ့၊ မဝေဝဲ။ မြေကြီးထဲတိုးဝင် ကုပ်တွယ်နေသော သစ်မြစ်တွေမှာ နှင်းရည်စိုသော သဲမှုန်တွေ လူးမနေ၊ တံစက်မြိတ် အစွန်းအောက်တည့်တည့်က မြေမှာ နှင်းကျရာ ချိုင့်ခွက်နေသည်များကို မမြင်ရ။ စိမ်းမြသော သစ်ရွက်တို့အကြားတွင် လိမ္မော်ရောင် အရှက်တစ်ခု ပုန်းခိုနေ၏။ မြက်ပင်ရှည်ရှည်တွေ အဖျားမှာ ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်ကောင် နားနေသည်။ မိုးချုပ်တော့မည်လား၊ မိုးမချုပ် သေးဘူးလား၊ ပါးလျားနူးညံ့သော အလှတရားကို ပတ္တမြားရဲတိုက်ဖြင့် ထားကာ ပူဖော်ပါမည်။ ပိုးချည်မျှင်သက်သက်ဖြင့် ဆောင်းကို ယက်လုပ်ပေးကြပါ။ လာသူတွေလည်း လာကြ၊ သွားသူတွေလည်း သွားကြပေါ့။

* * *

လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ခြောက်နာရီသာသာပင် ရှိသေးသည်။ အပြင်အပမှ ဝန်းကျင်ခပ်သိမ်း မှောင်မိုက်နေပြီ။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေသူ အချင်းချင်းပင် လူလုံးမကွဲချင်တော့။ သူ့နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ ညည်းလိုက်သည်။

“အစောကြီးပဲ ရှိသေးတယ်။ မှောင်လှချည်လား။ ခုနစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိသေးတယ် အောက်မေ့နေတာ”

သူ့ဘေးနား ရပ်နေသည့် မိတ်ဆွေက...

“ဆောင်းတွင်းလေဗျာ၊ နေ့တာတိုတာကိုး၊ အဲဒါကြောင့် စောစောမှောင်တာ”

သူ့ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားသည် လေနှင့်ထိသည့် ကော်လို ခြောက်သွေ့သွားပြီ။

* * *

နဖတ် ဖြူဆွတ်နေသော နှင်းပွင့်တွေ၊ လေထဲက ရေခဲနံ့တွေ၊ ယုန်မွှေးဆွယ်တာ ဖြူဖြူတွေ၊ အဝါရောင် ဝတ်ဆံဝတ်မှုန်နဲ့ ပန်းပွင့်တွေ၊ သိုးမွှေးခေါင်းစွပ်နဲ့ ချမ်းလွန်းလို့ တုန်နေတဲ့ ချစ်သူရဲ့ လက်ဖဝါးနုတွေ၊ မြောက်ပြန်လေက သယ်ပွေ့လာတဲ့ ခရမ်းရောင် အိပ်မက်တွေ... အားလုံး အားလုံး... မြတ်နိုးစရာကောင်းတာတွေ အားလုံး... ပျောက်ရှု ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ...။

ဆောင်းနဲ့တူတာဆိုလို့...

အမှောင်စောတာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။

* * *

သင်သိမှု ဖြည့်စွက် ထည့်သွင်းရေးသားပါ

ကျွန်တော့်အဒေါ် မွေးထားသော ခွေးကလေးနှစ်ကောင်အနက် အထီးလေး တစ်ကောင်၏ အမည်မှာ တိုးပွားဖြစ်ပြီး အမလေးကိုတော့ မိနက်ဟု ခေါ်သည်။ မိနက်သည် ဒေါသကြီးတယ်ဟုပဲ ပြောရမလား၊ စွာသည်ဟုပဲ ပြောရမလား မသိပါ။

ခြံရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော လူတွေကို မိနက်က တဂုတ်ဂုတ်နှင့် စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်လေ့ရှိသည်။ ခြံရှေ့ ဖြတ်သွားသော လူဟုဆိုရာတွင် ကျွန်တော့်ခြံ တစ်ခြံကျော်တွင် နေထိုင်သော ဦးမျိုးသိန်း ဆိုသူပါ ပါသည်။

ဦးမျိုးသိန်း ဆိုသူမှာ နာရီပြင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူကိုယ်တိုင်က ဘယ်တော့မှ လက်ပတ်နာရီ ဝတ်ဆင်ခြင်းမရှိပါ။ သူ့အိမ်ရှိ တစ်လုံးတည်းသော တိုင်ကပ်နာရီမှာလည်း အမြဲတမ်း ရပ်တန့်နေလျက်သာ ရှိသည်။ ထိုတိုင်ကပ်နာရီမှာ ဦးမျိုးသိန်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်စိန်၏ အဘိုးက အမွေပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောသံ ကြားဖူး၏။

ဒေါ်တင်စိန်၏ အဘိုးဖြစ်သူကိုတော့ မိနက်က လုံးဝ ဟောင်ခြင်း မရှိပါ။ မိနက်ကို မမွေးခင်ကပင် ဒေါ်တင်စိန်၏ အဘိုးက ကွယ်လွန်သွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိနက်ကို မမွေးခင်ဟူသော အချိန်ကာလသည် တိုးပွားကိုလည်း မမွေးသေးခင် အချိန်ကာလဖြစ်ကြောင်း သတိပြုစေချင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိနက်နှင့် တိုးပွားသည် အသက်အရွယ်ချင်း သိပ်မကွာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တိုးပွားကို မွေးမြူဖို့ ကျွန်တော့်အဒေါ်ကို လာပေးသူမှာ အန်တီလူစီဟုခေါ်သော အန်တီကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အန်တီလူစီသည် လူချမ်းသာရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် နေထိုင်သော သူလိုကိုယ်လို မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အန်တီလူစီနှင့် အလားတူ သူလိုကိုယ်လို မိန်းမကြီးအချို့သည် အတူတွဲ၍ ဖဲကစားကြသည်။ အတင်းပြောကြသည်။ များစွာ မလိုအပ်လှသော ပစ္စည်းအချို့ကို ထင်ရာမြင်ရာ ဝယ်ခြမ်းရင်း ပိုက်ဆံဖြုန်းကြသည်။ သူတို့ မကြာခဏ ဈေးဝယ်ထွက်ကြသည့်နေရာမှာ ဘန်ကောက်နှင့် စင်္ကာပူနိုင်ငံများ ဖြစ်ကြ၏။ မိနက်နှင့် တိုးပွားတို့သည် ဘန်ကောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ စင်္ကာပူကိုသော်လည်းကောင်း မရောက်ဘူးကြပါ။

တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ မကြာခဏ သွားလေ့ရှိသည့် နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက် အစွန်ရှိ အမှိုက်ပုံကြီးဝန်းကျင်နှင့် ထိုအနီးရှိ အောင်မင်္ဂလာ ချောင်းကူးတံတားကြီးဆီသို့သာ ဖြစ်သည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများကလည်း တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ လာကြစေဖို့ရန် ရည်ရွယ်ပြီး တံတားဆောက်ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် တိုးပွားနှင့် မိနက်ကို မလာစေရန် မည်သူကမှလည်း နှင်လွှတ်ခြင်း မရှိပါ။ နှင်လွှတ်သူမရှိသော်လည်း တိုးပွားသည် လည်းကောင်း၊ မိနက်သည် လည်းကောင်း ထိုနေရာသို့ သွားမြဲ သွားကြပါသည်။

တံတားကြီးအနီးသို့ သူတို့သွားရသည့် ထူးခြားသည့် အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှာ တံတားနှင့် မလှမ်းကမ်းတွင်ရှိသော ခြံဝင်းကျယ် တိုက်အိမ်ထဲမှ သန္တာထွန်းဆိုသည့် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်လေးတစ်ယောက်က တိုးပွားနှင့် မိနက်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ထန်းလျက်ခဲများ ပစ်ကျွေးတတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့သည် ထန်းလျက်ခဲကို ကြိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သန္တာထွန်းကို ကြိုက်၏။ သန္တာထွန်းဆိုသော ကောင်မလေးမှာ ခြံအကျယ်ကြီးနှင့် တိုက်အိမ်ပိုင်ရှင် ဦးဘထွန်း၏သမီး ဖြစ်သည်။

သူ့သမီး၏ ထန်းလျက်ခဲများမှာ ဦးဘထွန်း၏ ပိုက်ဆံများမှ ဆင်းသက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဘထွန်းသည် သူ့ချမ်းသာသမျှ ပိုက်ဆံတွေအကြောင်း မမေ့မလျော့အောင် မကြာခဏပြောတတ်သည်။ အောင်မင်္ဂလာချောင်းကူးတံတားကြီး ဆောက်စဉ်အခါက သူ့အနေဖြင့် ငွေငါးသောင်းတိတိ လှူခဲ့ဖူးကြောင်း လူတွေမမေ့အောင် သူ ခဏခဏ ပြောသည်။

လူတွေကလည်း မမေ့ပါ။ နာဂစ်မုန်တိုင်းဖြစ်တုန်းက ဦးဘထွန်း၏ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းများမှ သွပ်တစ်ချပ်လျှင် တစ်သောင်းရှစ်ထောင်ဖြင့် မတန်တဆ ဈေးကြီးပေးဝယ်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း မမေ့ပါ။

ဦးဘထွန်း ပို၍ ပို၍ ချမ်းသာသွားခဲ့သည်ကိုလည်း လူတွေက မမေ့ကြပါ။ လူတွေသည် အမှတ်သညာ အတော်ကြီးကြပါသည်။

လူတွေဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က လူများကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရပ်ကွက်လူများ ဆိုသော်လည်း နေထိုင်သမျှ လူအားလုံးကိုတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ ထို့အတူ တိုးပွားနှင့် မိနက်ကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှ လူအားလုံးကို မသိပါ။ မသိသောကြောင့်သာ အကြော်ရောင်းသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တိုးပွားက ကိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါသကြီးပြီး ဟိန်းဟောက်တတ်သည့် မိနက်က မကိုက်ဘဲ

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

ခပ်အေးအေးနေတတ်သည့် တိုးပွားက ကိုက်ခြင်းသည် အကယ်စင်စစ် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော်လည်း ရပ်ကွက်ထဲတွင် အကြော်သည်မလေး တစ်ယောက် ခွေးကိုက်ခံရသည့် သတင်းမှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်သလိုပင် ဖြစ်သည်။

ခွေးကိုက်ခံရသော အကြော်သည်မလေး၏ အမည်မှာ မသန်းနုဖြစ်ပြီး ခြေတစ်ဖက် မသန်သော မီးကင်းစောင့်ကြီး ဦးဂျော်နီ၏ သမီးဖြစ်ပါသည်။ ဦးဂျော်နီသည် ခွေးကိုလည်းကောင်း၊ ခွေးပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ကျွန်တော့်အဒေါ်ကို လည်းကောင်း အပြစ်မတင်သော်လည်း အများကြီး ညည်းတွားပါသည်။

ဦးဂျော်နီ ညည်းတွားသည်မှာ သူ့သမီးအတွက် ဆေးဝါးကုသရမည့် ကုန်ကျစရိတ်၊ သူ့သမီး ဈေးပြန်မရောင်နိုင်မီအထိ ကာလအတွင်း ဆုံးရှုံးရမည့် နေ့စဉ်ဝင်ငွေ၊ လူမမာကို ပြုစုရမည့် အပိုကုန်ကျမှုများအကြောင်း ဖြစ်၏။ သူပြောနေသမျှက ပိုက်ဆံအကြောင်းတွေ ချည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဂျော်နီသည် ငွေစကားပြောသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဒေါ်က ထိုကုန်ကျစရိတ်များ အားလုံးကို တာဝန်ယူမည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားပါသည်။ ဦးဂျော်နီသည် ငွေလိုအပ်နေသောကြောင့် ငွေစကားပြောသူဖြစ်၏။

ငွေစကား မပြောသူမှာ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်ပြုံး ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်ပြုံးကို ကိုက်သူမှာ တိုးပွားလည်း မဟုတ်သလို မိနက်လည်း မဟုတ်ပါ။ အထည်ချုပ်စက်ရုံ အလုပ်သမ စမ်းစမ်းအေး အိမ်မှ ခွေးဝဲစားလေးတစ်ကောင်က ကိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ခင်ပြုံးက ငွေစကား မပြောပါ။ တရားစွဲမည်ဟုသာ ပြောပါသည်။ ဒေါ်ခင်ပြုံးက မည်သို့သော ကိစ္စများတွင် မည်သို့သော ဩဇာတိက္ကမ ရှိသည့် မည်သို့သော ရာထူးဌာနနှင့် ပိုင်ရှင်များနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ရင်းနှီး ပတ်သက်သည့်အကြောင်း ပြောပါသည်။ ထိုသူများကို ဒေါ်ခင်ပြုံးက ပြောလိုက်လျှင် စမ်းစမ်းအေးတစ်ယောက် ချက်ချင်း အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ကျသွားနိုင်ကြောင်း ပြောပါသည်။

စမ်းစမ်းအေးကတော့ မည်သည့် ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူနှင့်မှ မသိမကျွမ်းပါ။ စမ်းစမ်းအေး ကျွမ်းသည်မှာ သူ့လိုမျိုး နေ့စားအလုပ်သမလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို နေ့စားအလုပ်သမများတွင် မပြုံးဆိုသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါဝင်သည်။ ထို မပြုံးဆိုသူကို အငယ်အနှောင်းလိုလို ခြေတော်တင်သလိုလို ခရီးကြုံ ခြေဆော့လက်ဆော့ လုပ်ခဲ့သူက အန်တီလူစီ၏ ယောက်ျား ဖြစ်လေသည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

မပြုံးဆိုသူမှာ မခင်ပြုံး မဟုတ်ပါ။ မခင်ပြုံးက အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်သာ ဖြစ်သည်။ မခင်ပြုံးကို တရားမစွဲအောင် ဖျောင်းဖျာသူမှာ ဦးသိန်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဦးသိန်းမျိုးသည် နာရီမပတ်သူ နာရီပြင်ဆရာ ဦးမျိုးသိန်းမဟုတ်ပါ။ ဦးသိန်းမျိုးသည် နာရီမပြင်ပါ။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ပြီး အလှူခံထွက်သည်။

တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့က အလှူခံကို မဟောင်ကြပါ။ ဦးသိန်းမျိုး အလှူခံသည့်အခါ ဒေါ်ခင်ပြုံးက ပိုက်ဆံအမြောက်အများ ထည့်လှေ့ရပါသည်။

စင်ကြယ်သွားသည်ဆိုခြင်းမှာ ဆင်ကြယ်ဖိနပ်ကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဆင်ကြယ်ဖိနပ် စီးသူမှာ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းရှင် ဦးဖြိုး ဖြစ်၏။ ဦးဖြိုးသည် သူဌေးပီပီ စကားပြောလျှင် သိန်းချီပြီး ပြောလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော့်အဒေါ်သည်လည်း စကားပြောလျှင် သိန်းချီပြီး ပြောလေ့ရှိပါသည်။ သူ့မြေးကလေး ချစ်သိန်းကို ချီရင်း ပြောလေ့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ချစ်သိန်းသည် တိုးပွားတို့ မိနက်တို့နှင့် ကစားဖော်ကစားဖက် ဖြစ်ပါသည်။

တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ ကစားသည်ကို ကန်ထရိုက်တာ ဦးဖြိုး၏ တိုက်အိမ်ရှေ့မှာလည်း မကြာခဏခဏ တွေ့ဖူးပါသည်။ မီးကင်းစောင့်ကြီး ဦးဂျော်နီ ခြေတစ်ဖက် မသန်ရခြင်းအကြောင်းမှာ ဦးဖြိုး၏ ကန်ထရိုက်တိုက်တွင် ပန်းရန်လုပ်ရင်း တိုက်ပေါ်မှ ခြေချော်ပြီး ပြုတ်ကျသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဦးဖြိုးက ဦးဂျော်နီအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခနှင့် လျော်ကြေးအဖြစ် ပိုက်ဆံသုံးသောင်း ပေးသည်ဟု လူတွေက ပြောကြသည်။

ဦးဂျော်နီကတော့ ဘာမှ မပြောပါ။ ဦးဂျော်နီသည် အန်တီလူစီနှင့် မောင်နှမအရင်း ဖြစ်၏။ တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့တွင် မောင်နှမ ရှိ/မရှိ ကျွန်တော်မသိပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ပုံစံ ၁၀ နှင့် မှတ်ပုံတင် လိုက်လံ စစ်ဆေးကာ စာရင်းလုပ်သူမှာ ဦးသိန်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ပုံစံ ၁၀ အတည်တကျ မရှိဘဲ လေလွင့်နေထိုင်သူမှာ ရပ်ကွက်ထဲမှ အရက်သမား မိုးဇော်ဖြစ်၏။ မိုးဇော် အရက်မူးလာသည့် ညများတွင် တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့က ဟောင်ကြပါသည်။

မုန်တိုင်းကျသည့် နံနက်လင်းအားကြီး အချိန်တွင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်သို့ မည်သူမှ မထွက်ရဲစဉ် လမ်းပေါ်ရောက်နေသူက မိုးဇော်တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

စေတနာ့ရဲ့တံဆိပ်

မှန်တိုင်းကြောင့် လွင့်ပါသွားသော သွပ်ပြားများကို လိုက်လံကောက်ယူပြီး ဖရိုဖရဲ အမိုးလန်နေသည့် အိမ်များဆီသို့ ပြန်လည် ပို့ဆောင် ဝေငှပေးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဒီတာဝန်ကို သူ့ကို မည်သူကမှ မပေးပါ။ သူ့ဘာသာ လုပ်ဆောင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

* * *

နောက်ရက်တွင် မိုးဇော်တစ်ယောက် အအေးမိပြီး ဆုံးသည်။
 အရက်သမားတစ်ယောက် ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီဟု ရပ်ကွက်ထဲမှ လူတွေက ပြောကြ၏။
 မိုးဇော်ဆုံးသည်ညက တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ ရှည်ရှည်လျားလျား ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူကြသည်။
 အထည်ချုပ်စက်ရုံ အလုပ်သမား စမ်းစမ်းအေးက ကူငွေ ငါးရာ ထည့်သည်။
 အကြော်သည်မလေး မသန်းနက နှစ်ရာ ထည့်သည်။ မိုးဇော်သောက်နေကျ
 အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်ပြုံးက အရက်ကြွေးတွေ အများကြီး ဆုံးသွားသည်ဟု
 ညည်းညည်းညူညူပြောရင်း ပိုက်ဆံသုံးထောင် ထည့်ပါသည်။ ဦးသိန်းမျိုး၏ ကြီးကြပ်
 လမ်းညွှန်မှုဖြင့် အသုဘချသည်။ ရက်လည် မုန့်ဟင်းခါးကျွေးသောအခါ ဦးဘထွန်းနှင့်
 ဦးဖြိုးတို့ လာစားကြပါသည်။ အန်တီလူစီနှင့် ဦးဂျော်နီတို့ မောင်နှမသည်
 ထိုရက်လည်ပွဲတွင် ဆုံသော်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားမပြောကြပါ။

တစ်ယောက်က ချမ်းသာပြီး တစ်ယောက်က ဆင်းရဲသောကြောင့် ဖြစ်မည်
 ထင်သည်။ တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ကတော့ ချမ်းသာသူကိုရော ဆင်းရဲသူကိုပါ
 ဟောင်ကြပါသည်။

ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးမှ ဟင်းအကျန် အသီးများကို ခွေးကျွေးပစ်သည့်အခါ
 မိနက်က အားပါးတရ စားသော်လည်း တိုးပွားက သိပ်မစားပါ။ ရက်လည်မှာ ကျွေးသည့်
 မုန့်ဟင်းခါးကိုချက်သူမှာ ဒေါ်တင်စိန် ဖြစ်ပြီး အဆိုပါ ဒေါ်တင်စိန် ဆိုသူမှာ ဦးမျိုးသိန်း၏ဇနီး
 ဖြစ်ပါသည်။

တိုးပွားနှင့် မိနက်အကြောင်းကို ပြောပြနေသူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ပြီး ဒီဝတ္ထုကို
 ဖတ်နေသူမှာ သင် ဖြစ်ပါသည်။